Ta dokument je mišljen zgolj kot dokumentacijsko orodje in institucije za njegovo vsebino ne prevzemajo nobene odgovornosti

►**B** **DIREKTIVA 2012/27/EU EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**

z dne 25. oktobra 2012

o energetski učinkovitosti, spremembi direktiv 2009/125/ES in 2010/30/EU ter razveljavitvi direktiv 2004/8/ES in 2006/32/ES

(Besedilo velja za EGP)

(UL L 315, 14.11.2012, str. 1)

spremenjena z:

		Uradni list		
		št.	stran	datum
►**M1**	Direktiva Sveta 2013/12/EU z dne 13. maja 2013	L 141	28	28.5.2013

popravljena z:

►**C1** Popravek, UL L 113, 25.4.2013, str. 24 (2012/27/EU)

▼B

DIREKTIVA 2012/27/EU EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 25. oktobra 2012

o energetski učinkovitosti, spremembi direktiv 2009/125/ES in 2010/30/EU ter razveljavitvi direktiv 2004/8/ES in 2006/32/ES

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 194(2) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ([1]),

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ([2]),

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ([3]),

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Unija se še nikoli prej ni srečala z izzivi, s kakršnimi se sooča sedaj zaradi povečane odvisnosti od uvoza energije in omejenih energetskih virov, k čemur je treba dodati še potrebo po omejitvi podnebnih sprememb in odpravi gospodarske krize. Energetska učinkovitost je dragoceno sredstvo za spoprijemanje s temi izzivi. Izboljšuje zanesljivost oskrbe v Uniji, saj zmanjšuje porabo primarne energije in uvoz energije. Stroškovno učinkovito prispeva k zmanjšanju emisij toplogrednih plinov in tako tudi k ublažitvi podnebnih sprememb. S prehodom na energetsko učinkovitejše gospodarstvo naj bi pospešili tudi širjenje inovativnih tehnoloških rešitev in izboljšali konkurenčnost industrije v Uniji ter tako spodbudili gospodarsko rast in ustvarili visokokakovostna delovna mesta v več sektorjih, povezanih z energetsko učinkovitostjo.

(2) V sklepih Evropskega sveta z dne 8. in 9. marca 2007 je bila poudarjena potreba po povečanju energetske učinkovitosti v Uniji, da bi do leta 2020 dosegli cilj 20-odstotnega prihranka porabe primarne energije v Uniji v primerjavi s projekcijami. V sklepih Evropskega sveta z dne 4. februarja 2011 je bilo poudarjeno, da je treba, kot je bilo dogovorjeno na junijskem zasedanju Evropskega sveta leta 2010, doseči cilj povečanja energetske

([1]) UL C 24, 28.1.2012, str. 134.
([2]) UL C 54, 23.2.2012, str. 49.
([3]) Stališče Evropskega parlamenta z dne 11. septembra 2012 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 4. oktobra 2012.

▼B

učinkovitosti za 20 % do leta 2020, ki se trenutno ne uresničuje po načrtih. Projekcije iz leta 2007 kažejo, da bo leta 2020 porabljeno 1 842 Mtoe primarne energije. Z zmanjšanjem za 20 % bi bila leta 2020 poraba 1 474 Mtoe, kar je zmanjšanje za 368 Mtoe v primerjavi s projekcijami.

(3) V sklepih Evropskega sveta z dne 17. junija 2010 je bil cilj povečanja energetske učinkovitosti potrjen kot eden od krovnih ciljev nove strategije Unije za delovna mesta ter pametno, trajnostno in vključujočo rast (v nadaljnjem besedilu: strategija Evropa 2020). Da bi države članice dosegle ta cilj na nacionalni ravni, morajo v tem procesu v poglobljenem dialogu s Komisijo določiti nacionalne cilje in v svojih nacionalnih programih reform navesti, kako jih nameravajo uresničiti.

(4) V sporočilu Komisije z dne 10. novembra 2010 o Energiji 2020 je energetska učinkovitost postavljena v središče energetske strategije Unije za leto 2020, predstavljena pa je tudi potreba po novi strategiji za energetsko učinkovitost, s katero bodo lahko vse države članice ločevale porabo energije od gospodarske rasti.

(5) Evropski parlament je v resoluciji z dne 15. decembra 2010 o pregledu akcijskega načrta za energetsko učinkovitost pozval Komisijo, naj v revidirani akcijski načrt za energetsko učinkovitost vključi ukrepe, s katerimi bi nadoknadili zaostanek pri uresničevanju splošnega cilja glede energetske učinkovitosti v Uniji do leta 2020.

(6) Ena od pobud iz strategije Evropa 2020 je vodilna pobuda za Evropo, gospodarno z viri, ki jo je Komisija sprejela 26. januarja 2011. V njej je energetska učinkovitost opredeljena kot bistven dejavnik pri zagotavljanju trajnostne rabe energetskih virov.

(7) V sklepih Evropskega sveta z dne 4. februarja 2011 je bilo ugotovljeno, da se cilj povečanja energetske učinkovitosti Unije ne uresničuje po načrtih ter da je potrebno odločno ukrepanje, da bi izkoristili znatne možnosti za večji prihranek energije pri stavbah, prometu, izdelkih in procesih. V navedenih sklepih je predvideno tudi, da se bo do leta 2013 pregledalo uresničevanje cilja povečanja energetske učinkovitosti Unije in po potrebi razmislilo o dodatnih ukrepih.

(8) Komisija je 8. marca 2011 sprejela sporočilo o načrtu za energetsko učinkovitost 2011. To sporočilo potrjuje, da Unija ne uresničuje svojega cilja povečanja energetske učinkovitosti. Cilj se ne izpolnjuje kljub napredku pri nacionalnih politikah za energetsko učinkovitost, določenih v prvih nacionalnih akcijskih načrtih za energetsko učinkovitost, ki so jih za izpolnitev zahteve Direktive 2006/32/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2006 o učinkovitosti rabe končne energije in o energetskih storitvah [1] predložile države članice. Tudi prva analiza drugih akcijskih načrtov potrjuje, da Unija ni na pravi poti. Za

[1] UL L 114, 27.4.2006, str. 64.

▼B

odpravo tega stanja je v načrtu za energetsko učinkovitost 2011 določena vrsta politik in ukrepov za energetsko učinkovitost, ki zadevajo celotno energetsko verigo, vključno s proizvodnjo, prenosom in distribucijo energije, vodilno vlogo javnega sektorja pri energetski učinkovitosti, stavbami in napravami, industrijo ter potrebo po krepitvi vloge končnih odjemalcev pri obvladovanju lastne porabe energije. Hkrati je bila v beli knjigi o prometu, ki je bila sprejeta 28. marca 2011, obravnavana energetska učinkovitost v prometnem sektorju. Zlasti v pobudi št. 26 bele knjige je izražen poziv k določitvi ustreznih standardov za emisije CO_2 za vozila pri vseh načinih prevoza in po potrebi dopolnitvi teh standardov z zahtevami za energetsko učinkovitost, ki bodo zajele vse vrste pogonskih sistemov.

(9) Komisija je 8. marca 2011 sprejela tudi načrt za prehod na konkurenčno gospodarstvo z nizkimi emisijami ogljika do leta 2050, v katerem je opredeljena potreba po večjem poudarku na energetski učinkovitosti s tega vidika.

(10) Pravni okvir Unije za energetsko učinkovitost je torej treba posodobiti z direktivo, s katero naj bi dosegli splošni cilj energetske učinkovitosti, tj. 20-odstotni prihranek porabe primarne energije v Uniji do leta 2020, in dodatno izboljšanje energetske učinkovitosti po letu 2020. V ta namen bi morala ta direktiva vzpostaviti skupni okvir za spodbujanje energetske učinkovitosti v Uniji, prav tako pa naj bi določila konkretne ukrepe za izvajanje nekaterih predlogov iz načrta za energetsko učinkovitost 2011 in uresničitev znatnih neizkoriščenih možnosti prihranka energije, ki so v njej opredeljeni.

(11) V skladu z Odločbo št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o prizadevanju držav članic za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, da do leta 2020 izpolnijo zavezo Skupnosti za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov ([1]) mora Komisija do leta 2012 oceniti napredek Unije in njenih držav članic pri doseganju cilja zmanjšanja porabe energije za 20 % do leta 2020 v primerjavi s projekcijami in o njem poročati. Poleg tega je v njej določeno, da bi morala Komisija, da pomaga državam članicam pri izpolnjevanju zavez Unije za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, do 31. decembra 2012 predložiti strožje ali nove ukrepe za hitrejše izboljšanje energetske učinkovitosti. Ta direktiva je odziv na navedeno zahtevo. Prispeva tudi k izpolnjevanju ciljev iz načrta za prehod na konkurenčno gospodarstvo z nizkimi emisijami ogljika do leta 2050, predvsem z zmanjšanjem emisij toplogrednih plinov iz energetskega sektorja, in k zagotovitvi, da bo do leta 2050 dosežena proizvodnja električne energije brez emisij.

(12) Da bi izkoristili vse obstoječe možnosti prihranka energije, ki zajema prihranek v sektorju oskrbe z energijo in sektorju končne rabe, je treba uporabiti celosten pristop. Hkrati bi bilo treba okrepiti določbe Direktive 2004/8/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o spodbujanju soproizvodnje, ki temelji na rabi koristne toplote, na notranjem trgu z energijo ([2]) ter Direktive 2006/32/ES.

([1]) UL L 140, 5.6.2009, str. 136.
([2]) UL L 52, 21.2.2004, str. 50.

▼B

(13) Zaželeno je, da se cilj povečanja energetske učinkovitosti za 20 % doseže kot rezultat skupnega izvajanja konkretnih nacionalnih in evropskih ukrepov, ki spodbujajo energetsko učinkovitost na različnih področjih. Države članice bi morale določiti okvirne nacionalne cilje, sisteme in programe za povečanje energetske učinkovitosti. Komisija bi morala te cilje in individualna prizadevanja posamezne države članice oceniti skupaj s podatki o doseženem napredku ter tako presoditi, kakšna je verjetnost izpolnitve splošnega cilja Unije in v kakšnem obsegu individualna prizadevanja zadostujejo za izpolnitev skupnega cilja. Komisija bi morala zato z revidiranim zakonodajnim okvirom in v procesu Evropa 2020 pozorno spremljati izvajanje nacionalnih programov za energetsko učinkovitost. Države članice bi morale imeti možnost, da pri določanju okvirnih nacionalnih ciljev povečanja energetske učinkovitosti upoštevajo nacionalne okoliščine, ki vplivajo na porabo primarne energije, kot so še neizkoriščene možnosti za stroškovno učinkovit prihranek energije, spremembe pri uvozu in izvozu energije, razvoj vseh obnovljivih virov energije, jedrska energija, zajemanje in shranjevanje ogljikovega dioksida in zgodnje ukrepanje. Pri oblikovanju modelov bi se morala Komisija o predpostavkah modelov in njihovih predhodnih rezultatih pravočasno in pregledno posvetovati z državami članicami. Potrebni so izboljšani modeli učinkov ukrepov za energetsko učinkovitost ter razpoložljivosti in učinkovitosti tehnologij.

(14) V Direktivi 2009/28/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov ([1]) je ugotovljeno, da je za Ciper in Malto zaradi njune otoške in obrobne narave letalstvo temeljni način prevoza tako za njune državljane kot tudi za gospodarstvo. To ima za Ciper in Malto za posledico nesorazmerno visoko bruto končno porabo energije v nacionalnem letalstvu, ki je več kot trikratno povprečje Skupnosti za leto 2005, kar pomeni, da trenutne tehnične in regulativne omejitve nanju vplivajo nesorazmerno.

(15) Skupni obseg javne porabe znaša 19 % bruto domačega proizvoda Unije. Zato je javni sektor pomemben dejavnik pri spodbujanju preusmeritve trga k učinkovitejšim izdelkom, stavbam in storitvam ter pri spreminjanju vedenja državljanov in podjetij pri porabi energije. Poleg tega se lahko z manjšo porabo energije na podlagi ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti sprostijo javna sredstva za druge namene. Javni organi na nacionalni, regionalni in lokalni ravni bi morali biti zgled energetske učinkovitosti.

(16) Ob upoštevanju dejstva, da je v sklepih Sveta z dne 10. junija 2011 o načrtu za energetsko učinkovitost 2011 poudarjeno, da stavbe predstavljajo 40 % končne porabe energije v Uniji, in da bi izkoristili priložnosti za rast in zaposlovanje v obrtnem in gradbenem sektorju ter proizvodnji gradbenih proizvodov in strokovnih dejavnostih (npr. arhitektura, svetovanje in inženiring), bi

([1]) UL L 140, 5.6.2009, str. 16.

▼B

morale države članice za čas po letu 2020 opredeliti dolgoročno strategijo za spodbujanje naložb v prenovo stanovanjskih in poslovnih stavb, s čimer bi izboljšali energetsko učinkovitost stavbnega fonda. Navedena strategija bi morala obravnavati stroškovno učinkovite temeljite prenove, ki vodijo v prenovo, ki zmanjša tako dobavljeno kot končno porabo energije stavbe, in to za bistven odstotek v primerjavi z ravnijo pred prenovo, kar omogoči zelo visoko energetsko učinkovitost. Take temeljite prenove bi bilo mogoče izvajati tudi postopno.

(17) Povečati je treba stopnjo prenove stavb, saj je obstoječ stavbni fond največji posamezni sektor, v katerem bi bilo mogoče doseči prihranek energije. Poleg tega so stavbe ključne za doseganje cilja Unije v zvezi z zmanjšanjem emisij toplogrednih plinov za 80–95 odstotkov do leta 2050 v primerjavi z letom 1990. Stavbe v lasti javnih organov predstavljajo znaten delež stavbnega fonda in so zelo opazne v javnem življenju. Zato je primerno določiti letno stopnjo prenove stavb v lasti in rabi osrednje vlade na ozemlju države članice, da bi se izboljšala njihova energetska učinkovitost. Stopnja prenove ne bi smela posegati v obveznosti v zvezi s skoraj nič-energijskimi stavbami iz Direktive 2010/31/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 2010 o energetski učinkovitosti stavb ([1]). Obveznost prenove stavb osrednje vlade v tej direktivi dopolnjuje navedeno direktivo, v skladu s katero morajo države članice zagotoviti, da se pri večji prenovi obstoječih stavb izboljša njihova energetska učinkovitost in te izpolnjujejo minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti. Države članice bi morale imeti možnost sprejeti alternativne stroškovno učinkovite ukrepe, s katerimi dosežejo enako izboljšanje energetske učinkovitosti stavb osrednje vlade. Obveznost prenove tlorisne površine stavb osrednje vlade bi morala veljati za upravne oddelke, ki so pristojni na celotnem ozemlju države članice. Če v posamezni državi članici za določeno področje pristojnosti ni ustreznega upravnega oddelka, ki bi bil pristojen na celotnem ozemlju te države, bi morala obveznost veljati za tiste upravne oddelke, ki so skupaj pristojni na celotnem ozemlju te države članice.

(18) Več občin in drugih javnih organov v državah članicah je že uvedlo celostne pristope k varčevanju in oskrbi z energijo, na primer z akcijskimi načrti za trajnostno energijo, kot so načrti, pripravljeni v okviru pobude Konvencije županov, ter celostne mestne pristope, ki zajemajo več kot le posamezne posege pri stavbah ali načinih prevoza. Države članice bi morale spodbujati občine in druge javne organe, da sprejmejo celostne in trajnostne načrte za energetsko učinkovitost z jasnimi cilji, v razvoj in izvajanje teh načrtov vključijo državljane ter državljane ustrezno obveščajo o njihovi vsebini in napredku pri doseganju ciljev. Takšni načrti lahko zagotovijo znaten prihranek energije, zlasti

([1]) UL L 153, 18.6.2010, str. 13.

▼B

če se izvajajo s sistemi gospodarjenja upravljanja z energijo, ki zadevnim javnim organom omogočajo boljše obvladovanje njihove porabe energije. Za bolj inovativne izkušnje bi bilo treba spodbujati izmenjavo izkušenj med mesti, kraji in drugimi javnimi organi.

(19) Osrednje vlade, ki oddajajo javna naročila gradenj, blaga ali storitev, bi morale dajati zgled pri nakupu nekaterih izdelkov in storitev ter nakupu in najemanju stavb ter sprejemati energetsko učinkovite odločitve o nakupu. To bi se moralo uporabljati za upravne oddelke, ki so pristojni za celotno ozemlje države članice. Če v posamezni državi članici za določeno področje pristojnosti ni ustreznega upravnega oddelka, ki bi bil pristojen na celotnem ozemlju, bi morala obveznost veljati za tiste upravne oddelke, ki so skupaj pristojni na celotnem ozemlju te države članice. Vendar to ne bi smelo vplivati na določbe direktiv Unije o javnem naročanju. V zvezi z drugimi izdelki, za katere ne veljajo zahteve glede energetske učinkovitosti za nakupe iz te direktive, bi morale države članice spodbujati javne organe, naj upoštevajo energetsko učinkovitost nakupa.

(20) Ocena o možnosti uvedbe sistema „belega certifikata“ na ravni Unije je pokazala, da bi se s takšnim sistemom v sedanjih okoliščinah ustvarili čezmerni upravni stroški ter da obstaja tveganje, da bi se prihranek energije skoncentriral v nekaterih državah članicah in ne bi bil dosežen po vsej Uniji. Cilj takega sistema na ravni Unije bi lahko vsaj v tej fazi bolje dosegli z nacionalnimi sistemi obveznosti energetske učinkovitosti za javne energetske službe ali drugimi alternativnimi ukrepi politike, ki bi zagotovili enak prihranek energije. Primerno je, da se raven ciljev takšnih sistemov določi v skupnem okviru na ravni Unije, hkrati pa se državam članicam zagotovi zadostna prožnost, da lahko v celoti upoštevajo nacionalno organizacijo udeležencev na trgu, posebno okolje energetskega sektorja in navade končnih odjemalcev. Skupni okvir bi moral javnim energetskim službam omogočiti, da energetske storitve ponujajo vsem končnim odjemalcem, ne le odjemalcem, katerim prodajajo energijo. Tako se izboljša konkurenca na energetskem trgu, saj lahko javne energetske službe s ponudbo dodatnih energetskih storitev zagotovijo, da se njihov produkt loči od drugih. Skupni okvir bi moral državam članicam omogočiti, da v svoj nacionalni sistem vključijo zahteve, ki so namenjene izpolnitvi socialnih ciljev, s čimer bi se zlasti zagotovilo, da večja energetska učinkovitost koristi tudi ranljivim odjemalcem. Države članice bi morale na podlagi objektivnih in nediskriminatornih meril določiti, za katere distributerje energije ali podjetja za maloprodajo energije bi morala veljati obveznost, da dosežejo cilj prihranka končne energije iz te direktive.

▼B

Države članice bi zlasti morale imeti možnost, da te obveznosti ne naložijo malim distributerjem energije in malim podjetjem za maloprodajo energije ter malim energetskim sektorjem, s čimer bi se izognile nesorazmernm upravnim obremenitvam. V sporočilu Komisije z dne 25. junija 2008 so določena načela, ki bi jih morale upoštevati države članice, ki se odločijo, da te možnosti ne bodo uporabile. Zavezane strani, za katere velja nacionalni sistem obveznosti energetske učinkovitosti, bi lahko svoje obveznosti izpolnile tudi, če bi enak znesek, kot je znesek naložb, zahtevanih v nacionalnem sistemu obveznosti, letno prispevale v nacionalni sklad za energetsko učinkovitost, s čimer bi podprli tudi nacionalne pobude za energetsko učinkovitost.

(21) Ob upoštevanju splošne zahteve po ponovni vzpostavitvi vzdržnosti javnih financ in fiskalni konsolidaciji bi se morala pri izvajanju posebnih ukrepov, ki sodijo v področje uporabe te direktive, na ravni držav članic ustrezna pozornost nameniti stroškovni učinkovitosti pri izvajanju ukrepov energetske učinkovitosti na podlagi primerne ravni analize in ocen.

(22) Zahteva po prihranku pri letni prodaji energije končnim odjemalcem glede na skupno količino prodane energije ne omejuje prodaje ali porabe energije. Države članice bi morale imeti možnost, da za izračun prodane energije končnim odjemalcem izključijo celotno količino prodane energije ali del količine prodane energije, ki se uporablja za industrijske dejavnosti, navedene v Prilogi I k Direktivi 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti ([1]), saj so nekateri sektorji ali podsektorji teh dejavnosti lahko izpostavljeni znatnemu tveganju premestitve emisij CO_2. Ustrezno je, da so države članice seznanjene s stroški sistemov, da bi lahko pravilno ocenile stroške ukrepov.

(23) Brez poseganja v zahteve iz člena 7 lahko vsaka država članica z namenom zmanjšanja upravne obremenitve vse posamezne ukrepe politike za izvajanje člena 7 združi v celostni nacionalni program energetske učinkovitosti.

(24) Da se izkoristijo možnosti prihranka energije v nekaterih segmentih trga, v katerih se energetski pregledi na splošno ne ponujajo komercialno (kot so mala in srednja podjetja (MSP)), bi morale države članice razviti programe, s katerimi bi spodbudile izvajanje energetskih pregledov v MSP. Energetski pregledi bi morali biti obvezni in redni za velika podjetja, ker se lahko tako doseže velik prihranek energije. Pri energetskih pregledih bi bilo treba upoštevati ustrezne evropske ali mednarodne standarde, npr. EN ISO 50001 (sistemi upravljanja z energijo) ali EN 16247-1 (energetski pregledi) ali – kadar zajemajo energetski

([1]) UL L 275, 25.10.2003, str. 32.

▼B

pregled – EN ISO 14000 (sistemi upravljanja z okoljem) in tako zagotoviti njihovo skladnost z določbami iz Priloge VI k tej direktivi, saj take določbe ne presegajo zahtev navedenih ustreznih standardov. Trenutno je v pripravi posebni evropski standard za energetske preglede.

(25) Kadar energetske preglede izvajajo notranji strokovnjaki, ti zaradi zagotavljanja potrebne neodvisnosti ne bi smeli biti neposredno vključeni v pregledovano dejavnost.

(26) Pri oblikovanju ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti bi bilo treba upoštevati povečanje učinkovitosti in prihranek, dosežena zaradi razširjene uporabe stroškovno učinkovitih tehnoloških inovacij, kot so inteligentni števci. Kadar so nameščeni inteligentni števci, jih podjetja ne bi smela uporabljati za neupravičeno obračunavanje za nazaj.

(27) Kar zadeva električno energijo, bi moralo biti v primeru, da je uvedba inteligentnih števcev pozitivno ocenjena, v skladu z Direktivo 2009/72/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo ([1]), najmanj 80 % porabnikov do leta 2020 opremljenih z inteligentnimi merilnimi sistemi. Kar zadeva plin, bi morale države članice ali kateri koli pristojni organ, ki ga imenujejo, v primeru, da je uvedba inteligentnih merilnih sistemov pozitivno ocenjena, v skladu z Direktivo 2009/73/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z zemeljskim plinom ([2]), pripraviti časovni razpored uvedbe inteligentnih merilnih sistemov.

(28) Uporaba individualnih števcev ali delilnikov stroškov ogrevanja za merjenje individualne porabe toplote v večstanovanjskih stavbah, ki se ogrevajo z daljinskim ogrevanjem ali skupnim centralnim ogrevanjem, je koristna, kadar imajo končni odjemalci možnost uravnavanja lastne individualne porabe. Zato je njihova uporaba smiselna le v stavbah, v katerih so radiatorji opremljeni s termostatičnimi ventili.

(29) V nekaterih večstanovanjskih stavbah, ki se ogrevajo z daljinskim ogrevanjem ali skupnim centralnim ogrevanjem, bi bila uporaba natančnih individualnih toplotnih števcev tehnično zapletena in draga, ker topla voda, ki se uporablja za ogrevanje, priteka v stanovanja ali iz njih odteka na več mestih. Kljub temu se lahko šteje, da je individualno merjenje porabe toplote v večstanovanjskih stavbah tehnično mogoče, če za namestitev individualnih števcev v stavbi ne bi bilo treba zamenjati obstoječe toplovodne napeljave. V takih stavbah je individualno porabo toplote mogoče meriti z individualnimi delilniki stroškov ogrevanja, nameščenimi na vsak radiator.

(30) Z Direktivo 2006/32/ES so države članice zavezane k zagotavljanju, da se končnim odjemalcem ponudijo individualni števci po konkurenčnih cenah, ki natančno odražajo njihovo dejansko porabo energije in zagotavljajo informacije o dejanskem času

([1]) UL L 211, 14.8.2009, str. 55.
([2]) UL L 211, 14.8.2009, str. 94.

▼B

uporabe. V večini primerov za to obveznost velja, da bi morala biti tehnično izvedljiva, finančno sprejemljiva in sorazmerna glede na morebitne prihranke energije. Take individualne števce pa bi bilo treba vedno zagotoviti, ko se naredi nova napeljava na novi stavbi ali pri večji prenovi stavbe, kakor je opredeljeno v Direktivi 2010/31/EU. Z Direktivo 2006/32/ES se zahteva tudi, da bi se morali jasni obračuni, temelječi na dejanski porabi, zagotavljati dovolj pogosto, da bi lahko porabniki sami uravnavali porabo energije.

(31) Direktivi 2009/72/ES in 2009/73/ES od držav članic zahtevata, naj zagotovijo uporabo inteligentnih merilnih sistemov, s katerim bi pripomogli k dejavni udeležbi porabnikov na trgih dobave električne energije in plina. Kar zadeva električno energijo, mora biti v primeru, da so inteligentni števci dokazano stroškovno učinkoviti, do leta 2020 vsaj 80 odstotkov porabnikov opremljenih z inteligentnimi merilnimi sistemi. V zvezi z zemeljskim plinom ni določenega časovnega roka, potrebna pa je priprava razporeda. Navedeni direktivi navajata tudi, da morajo biti končni odjemalci ustrezno obveščeni o dejanski porabi električne energije/plina ter stroških, in sicer dovolj pogosto, da lahko sami uravnavajo porabo energije.

(32) Učinek določb o merjenju in obračunih iz direktiv 2006/32/ES, 2009/72/ES in 2009/73/ES na prihranek energije je omejen. Marsikje v Uniji navedene določbe niso omogočile, da bi porabniki prejemali posodobljene informacije o svoji porabi energije ali obračune, temelječe na dejanski porabi, in sicer tako pogosto, kot je v skladu z raziskavami potrebno, da bi lahko sami uravnavali porabo energije. V sektorjih ogrevanja prostorov in tople vode v večstanovanjskih stavbah so državljani zaradi nejasnosti teh določb vložili tudi številne pritožbe.

(33) Da bi okrepili vlogo končnih odjemalcev glede dostopa do informacij o merjenju in obračunavanju njihove lastne porabe energije ob upoštevanju možnosti, povezanih z uporabo inteligentnih merilnih sistemov ter uvedbo inteligentnih števcev v državah članicah, je pomembno izboljšati jasnost zahtev zakonodaje Unije na tem področju. To naj bi pomagalo zmanjšati stroške uporabe inteligentnih merilnih sistemov, opremljenih s funkcijami za povečanje prihranka energije, ter podprlo razvoj trgov energetskih storitev in upravljanje povpraševanja. Uporaba inteligentnih merilnih sistemov omogoča vmesno obračunavanje, ki temelji na dejanski porabi. Vendar pa je treba tudi pojasniti zahteve za dostop do informacij ter pošteno in natančno obračunavanje na podlagi dejanske porabe za primere, v katerih inteligentni števci do leta 2020 ne bodo na razpolago, tudi glede merjenja in obračunavanja porabe posameznega odjemalca za ogrevanje, hlajenje in toplo vodo v večstanovanjskih stavbah, ki jih oskrbuje sistem daljinskega ogrevanja/hlajenja ali lastni skupni sistem ogrevanja, ki je nameščen v takih stavbah.

▼B

(34) Pri oblikovanju ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti bi morale države članice ustrezno upoštevati potrebo po zagotavljanju pravilnega delovanja notranjega trga in doslednega izvajanja pravnega reda v skladu s Pogodbo o delovanju Evropske unije.

(35) Soproizvodnja z visokim izkoristkom ter daljinsko ogrevanje in hlajenje imata velik potencial za prihranek primarne energije, ki v Uniji večinoma ni izkoriščen. Države članice bi morale izvesti celovito oceno možnosti za soproizvodnjo z visokim izkoristkom ter daljinsko ogrevanje in hlajenje. Te ocene bi bilo treba na zahtevo Komisije posodobiti, tako da bi vlagateljem zagotavljale informacije o nacionalnih razvojnih načrtih ter prispevale k stabilnemu in spodbudnemu okolju za naložbe. Nove elektrarne in obstoječi obrati, ki so obsežno prenovljeni ali katerih dovoljenje je posodobljeno, bi morali biti opremljeni z napravami za soproizvodnjo z visokim izkoristkom, da bi tako ponovno uporabili odvečno toploto, ki nastane pri proizvodnji električne energije, vendar le, če je analiza stroškov in koristi ugodna. Ta odvečna toplota bi lahko bila potem prek omrežij za daljinsko ogrevanje poslana na območja, kjer je potrebna. Merila za energetsko dovoljenje bodo na splošno potrebna v primerih, kadar so potrebna tudi dovoljenja na podlagi Direktive 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah ([1]) ter dovoljenja na podlagi Direktive 2009/72/EC.

(36) Morda je ustrezno, da se jedrske elektrarne ali elektrarne, ki naj bi uporabljale geološko shranjevanje, dovoljeno v skladu z Direktivo 2009/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o geološkem shranjevanju ogljikovega dioksida ([2]), nahajajo v krajih, kjer ponovna uporaba odvečne toplote v soproizvodnji z visokim izkoristkom ali z dobavljanjem omrežju za daljinsko ogrevanje ali hlajenje ni stroškovno učinkovita. Države članice bi zato morale imeti možnost, da te obrate oprostijo obveznosti izvedbe analize stroškov in koristi za namestitev opreme, ki jim omogoča ponovno uporabo odvečne toplote z uporabo naprave za soproizvodnjo z visokim izkoristkom. Prav tako bi moralo biti mogoče, da se tudi elektrarne, ki se uporabljajo ob obremenitvenih konicah, in obrate za rezervno proizvodnjo električne energije, ki v petletnem obdobju obratujejo manj kot 1 500 obratovalnih ur na leto kot tekoče povprečje, izvzame od zahteve, da zagotavljajo tudi toploto.

(37) Ustrezno je, da države članice spodbujajo uvedbo ukrepov in postopkov, s katerimi bi promovirali obrate za soproizvodnjo s skupno nazivno vhodno toplotno močjo pod 20MW, da bi tako spodbudili porazdeljeno pridobivanje energije.

([1]) UL L 334, 17.12.2010, str. 17.
([2]) UL L 140, 5.6.2009, str. 114.

▼B

(38) Soproizvodnjo z visokim izkoristkom bi bilo treba opredeliti na podlagi prihranka energije, nastalega pri soproizvodnji namesto pri ločeni proizvodnji toplote in električne energije. Opredelitev pojmov soproizvodnje in soproizvodnje z visokim izkoristkom, ki se uporablja v zakonodaji Unije, ne bi smela vplivati na uporabo drugačne opredelitve pojmov v nacionalni zakonodaji za namene, ki niso določeni v zadevni zakonodaji Unije. Da bi dosegli čim večji prihranek energije in izkoristili res vse priložnosti zanj, bi bilo treba največjo pozornost nameniti pogojem delovanja naprav za soproizvodnjo.

(39) Da bi izboljšali preglednost za končnega odjemalca in mu omogočili izbiro med električno energijo iz soproizvodnje in električno energijo, proizvedeno z drugimi tehnikami, bi moral biti izvor električne energije iz soproizvodnje z visokim izkoristkom zajamčen na podlagi harmoniziranih referenčnih vrednosti izkoristkov. Sistemi potrdil o izvoru sami po sebi ne pomenijo pravice do ugodnosti iz nacionalnih podpornih mehanizmov. Pomembno je, da so za vse oblike električne energije, proizvedene s soproizvodnjo z visokim izkoristkom, na voljo potrdila o izvoru. Potrdila o izvoru bi bilo treba razlikovati od tržnih certifikatov.

(40) V skladu z načelom „najprej pomisli na male“ bi bilo treba upoštevati posebno strukturo sektorja soproizvodnje ter sektorja daljinskega ogrevanja in hlajenja, v katerih deluje veliko malih in srednje velikih proizvajalcev, še zlasti pri pregledu upravnih postopkov za pridobitev gradbenih dovoljenj za naprave za soproizvodnjo ali s tem povezana omrežja.

(41) Večina podjetij v Uniji so MSP. Predstavljajo izredno velik potencial prihranka energije za Unijo. Da bi MSP lažje sprejemala ukrepe za energetsko učinkovitost, bi morale države članice vzpostaviti ugoden okvir za zagotavljanje tehnične pomoči in ciljnih informacij tem podjetjem.

(42) V Direktivi 2010/75/EU je energetska učinkovitost vključena med merila za določanje najboljših razpoložljivih tehnologij, ki bi jih bilo treba uporabljati kot referenco pri določanju pogojev za odobritev obratov, ki so vključeni v področje uporabe zadevne direktive, tudi za kurilne naprave s skupno nazivno vhodno toplotno močjo 50 MW ali več. Vendar navedena direktiva državam članicam daje možnost, da ne naložijo zahtev glede energetske učinkovitosti za kurilne naprave ali druge naprave, ki izpuščajo ogljikov dioksid na lokaciji, za dejavnosti iz Priloge I k Direktivi 2003/87/ES. Države članice bi lahko vključile informacije o stopnji energetske učinkovitosti v poročila, ki jih pripravijo na podlagi Direktive 2010/75/EU.

(43) Države članice bi morale na podlagi objektivnih, preglednih in nediskriminatornih meril določiti pravila, ki urejajo kritje in delitev stroškov za priključitev na omrežje in ojačitev omrežja, ter za tehnične prilagoditve, ki so potrebne za vključitev novih proizvajalcev električne energije iz soproizvodnje z visokim izkoristkom, ter pri tem upoštevati smernice in kodekse, pripravljene v skladu z Uredbo (ES) št. 714/2009 Evropskega parlamenta in

▼B

Sveta z dne 13. julija 2009 o pogojih za dostop do omrežja za čezmejne izmenjave električne energije ([1]) ter Uredbe (ES) št. 715/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o pogojih za dostop do prenosnih omrežij zemeljskega plina ([2]). Proizvajalcem električne energije iz soproizvodnje z visokim izkoristkom bi moralo biti dovoljeno, da objavijo javni razpis za dela, povezana s priključitvijo na omrežje. Olajšati bi bilo treba dostop do omrežja za električno energijo iz soproizvodnje z visokim izkoristkom, zlasti za naprave za malo soproizvodnjo in mikrosoproizvodnjo. Države članice lahko v skladu s členom 3(2) Direktive 2009/72/ES in členom 3(2) Direktive 2009/73/ES podjetjem, ki delujejo v elektroenergetskem in plinskem sektorju, naložijo obveznosti javnih storitev, tudi v zvezi z energetsko učinkovitostjo.

(44) Odzivanje na povpraševanje je pomemben instrument za izboljšanje energetske učinkovitosti, saj porabnikom ali tretjim stranem, ki jih ti imenujejo, daje bistveno več možnosti, da ukrepajo v zvezi z informacijami o porabi in obračunu, in tako zagotavlja mehanizem za zmanjšanje ali preusmeritev porabe, ki prinese prihranek energije pri končni porabi ter z učinkovitejšo rabo omrežij in proizvodnih zmogljivosti tudi pri proizvodnji, prenosu in distribuciji energije.

(45) Odzivanje na povpraševanje lahko temelji na odzivu končnih odjemalcev na cenovne signale ali na avtomatizaciji stavb. Izboljšati bi bilo treba pogoje za odzivanje na povpraševanje in možnosti za njegovo izvajanje, tudi za male končne odjemalce. Države članice bi morale zato, pa tudi zaradi nenehnega uvajanja pametnih omrežij, zagotoviti, da lahko nacionalni regulativni organi za energetiko z omrežnimi tarifami in ureditvami spodbudijo izboljšanje energetske učinkovitosti, in podprejo dinamično oblikovanje cen za ukrepe odzivanja na povpraševanje končnih odjemalcev. Prizadevati bi si bilo treba za povezovanje trgov in enake možnosti vstopa na trg za vire na strani povpraševanja (breme dobave in breme porabnika) in proizvodnjo. Poleg tega bi morale države članice zagotoviti, da nacionalni regulativni organi za energetiko sprejmejo celosten pristop, ki vključuje možne prihranke v sektorjih dobave energije in končne porabe.

(46) Na voljo bi moralo biti dovolj zanesljivih strokovnjakov s področja energetske učinkovitosti, da se zagotovi učinkovito in pravočasno izvajanje te direktive, na primer pri izpolnjevanju zahtev o energetskih pregledih in izvajanju sistemov obveznosti

([1]) UL L 211, 14.8.2009, str. 15.
([2]) UL L 211, 14.8.2009, str. 36.

▼B

energetske učinkovitosti. Zato bi morale države članice uvesti sisteme potrjevanja za ponudnike energetskih storitev, energetske preglede in druge ukrepe za izboljšanje energetske učinkovitosti.

(47) Nadaljevati je treba razvoj trga za energetske storitve ter tako zagotoviti povpraševanje po energetskih storitvah in njihovo ponudbo. K temu lahko prispeva preglednost, ki se lahko na primer zagotovi s seznami ponudnikov energetskih storitev. K spodbujanju povpraševanja lahko pripomorejo tudi vzorci pogodb, izmenjava najboljših praks in smernice, zlasti za pogodbeno zagotavljanje prihranka energije. Kot pri drugih oblikah financiranja s strani tretje osebe se tudi pri pogodbi o zagotavljanju prihranka energije koristnik energetskih storitev izogne stroškom naložbe tako, da naložbo, ki jo je v celoti ali delno izvedla tretja oseba, poplača z delom finančne vrednosti prihranka energije.

(48) Odkriti in odpraviti je treba regulativne in neregulativne ovire pri uporabi pogodbenega zagotavljanja prihranka energije in drugem financiranju s strani tretje osebe za prihranek energije. Te ovire vključujejo računovodska pravila in prakse, ki preprečujejo, da bi bili kapitalske naložbe in letni finančni prihranki, ki izhajajo iz ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti, v računovodskih izkazih ustrezno izraženi za celotno življenjsko dobo naložbe. Ovire pri prenovi obstoječega stavbnega fonda, ki so posledica razdelitve spodbud med različne zadevne udeležence, bi bilo treba obravnavati tudi na nacionalni ravni.

(49) Države članice in regije bi bilo treba spodbujati, da v celoti izkoristijo strukturne sklade in Kohezijski sklad za spodbujanje naložb v ukrepe za izboljšanje energetske učinkovitosti. Naložbe v energetsko učinkovitost lahko prispevajo h gospodarski rasti, zaposlovanju, inovacijam in zmanjšanju energetske revščine v gospodinjstvih, zaradi česar pozitivno vplivajo na ekonomsko, socialno in teritorialno kohezijo. Med področji, ki bi lahko bila financirana, so ukrepi za energetsko učinkovitost javnih stavb in stanovanj ter zagotavljanje novih spretnosti in znanj za spodbujanje zaposlovanja v sektorju energetske učinkovitosti.

(50) Države članice bi morale spodbujati uporabo finančnih mehanizmov za doseganje ciljev te direktive. Taki finančni mehanizmi bi lahko vključevali finančne prispevke in globe zaradi neizpolnjevanja nekaterih določb te direktive; sredstva za energetsko učinkovitost na podlagi člena 10(3) Direktive 2003/87/ES; sredstva za energetsko učinkovitost iz večletnega finančnega okvira, zlasti iz Kohezijskega sklada, strukturnih skladov in sklada za razvoj podeželja, ter posebnih evropskih finančnih instrumentov, kot je evropski sklad za energetsko učinkovitost.

▼B

(51) Finančni mehanizmi bi, če je ustrezno, lahko temeljili na sredstvih za energetsko učinkovitost iz projektnih obveznic Unije; sredstvih za energetsko učinkovitost iz Evropske investicijske banke in drugih evropskih finančnih institucij, zlasti Evropske banke za obnovo in razvoj ter Razvojne banke Sveta Evrope; sredstvih finančnih institucij; nacionalnih sredstvih, tudi z oblikovanjem regulativnih in fiskalnih okvirov, ki spodbujajo izvajanje pobud in programov za energetsko učinkovitost; prihodkih od dodeljenih letnih emisij v skladu z Odločbo št. 406/2009/ES.

(52) Finančni mehanizmi bi lahko zlasti uporabili te prispevke, sredstva in prihodke za omogočanje in spodbujanje naložb zasebnega kapitala, zlasti s pritegnitvijo institucionalnih vlagateljev, za odobritev financiranja pa uporabljajo merila, ki zagotavljajo uresničevanje tako okoljskih kot socialnih ciljev; uporabili inovativne finančne mehanizme (npr. jamstva za posojilo za zasebni kapital, jamstva za posojilo za spodbujanje pogodbenega zagotavljanja prihranka energije, nepovratna sredstva, subvencionirana posojila, posebne kreditne linije in sisteme financiranja s strani tretje osebe), ki zmanjšujejo tveganja pri projektih za energetsko učinkovitost ter omogočajo stroškovno učinkovite prenove tudi gospodinjstvom z nizkimi in srednje visokimi prihodki; bili povezani s programi ali agencijami, ki bodo zbirali in ocenjevali kakovost projektov varčevanja z energijo, zagotavljali tehnično pomoč ter v skladu s členom 14 spodbujali trg energetskih storitev in pomagali ustvarjati povpraševanje porabnikov po teh storitvah.

(53) Finančni mehanizmi bi lahko tudi zagotavljali ustrezna sredstva za podporo programom usposabljanja in potrjevanja, s katerimi se izboljšuje in priznava znanje na področju energetske učinkovitosti; zagotavljali sredstva za raziskave, predstavitev in pospešitev uvedbe tehnologij za proizvodnjo energije na mali in mikro ravni ter za optimizirano povezovanje teh generatorjev v omrežje; bili povezani s programi ukrepov za spodbujanje energetske učinkovitosti v vseh gospodinjstvih, da bi preprečili energetsko revščino in lastnike spodbudili, da z ustreznimi prilagoditvami kar najbolj povečajo energetsko učinkovitost svojih nepremičnin, ki jih oddajajo; zagotavljali ustrezne vire v podporo socialnemu dialogu in določanju standardov, katerih namen je boljša energetska učinkovitost ter dobri delovni pogoji in zdravje in varnost pri delu.

(54) Za doseganje cilja izboljšanja energetske učinkovitosti stavb javnih organov bi bilo treba uporabiti razpoložljive finančne instrumente Unije in inovativne mehanizme financiranja. Države članice lahko za razvoj takih mehanizmov na prostovoljni podlagi in ob upoštevanju nacionalnih proračunskih pravil uporabijo prihodke od dodeljenih letnih emisij v skladu z Odločbo št. 406/2009/ES.

▼B

(55) Pri uresničevanju cilja povečanja energetske učinkovitosti za 20 % bo Komisija morala spremljati učinek novih ukrepov na Direktivo 2003/87/ES o vzpostavitvi sistema Unije za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov, da se ohranijo spodbude v okviru sistema za trgovanje z emisijami, ki nagrajujejo naložbe v dejavnosti z nizkimi emisijami ogljika ter sektorje, vključene v sistem trgovanja z emisijami, pripravljajo na novosti, ki bodo potrebne v prihodnosti. Spremljati bo morala učinek na industrijske sektorje, ki so izpostavljeni znatnemu tveganju premestitve emisij CO_2, kot je določeno v Sklepu Komisije 2010/2/EU z dne 24. decembra 2009 o določitvi seznama sektorjev in delov sektorjev v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta, ki veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO_2 ([1]), da bi tako zagotovila, da ta direktiva spodbuja razvoj teh sektorjev in ga ne ovira.

(56) Direktiva 2006/32/ES od držav članic zahteva, da sprejmejo in imajo za cilj doseči splošen nacionalni okvirni cilj 9-odstotnega prihranka energije do leta 2016, ki se doseže prek energetskih storitev in drugih ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti. Navedena direktiva določa, da drugemu načrtu za energetsko učinkovitost, ki ga sprejmejo države članice, po potrebi in kadar je ustrezno, sledijo predlogi Komisije za dodatne ukrepe, vključno s podaljšanjem obdobja uporabe ciljev. Če je v poročilu ugotovljeno, da ni bil dosežen zadosten napredek pri doseganju okvirnih nacionalnih ciljev iz navedene direktive, se morajo ti predlogi nanašati na raven in naravo teh ciljev. V oceni učinka, ki je priložena tej direktivi, je ugotovljeno, da so države članice na poti k uresničitvi 9-odstotnega cilja, kar je bistveno manj ambiciozno kot pozneje sprejet cilj 20-odstotnega prihranka energije za leto 2020, zaradi česar ni treba obravnavati ravni ciljev.

(57) Program Inteligentna energija Evropa, ustanovljen s Sklepom št. 1639/2006/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 2006 o ustanovitvi Okvirnega programa za konkurenčnost in inovativnost (2007–2013) ([2]) je pomagal pri vzpostavitvi spodbudnih razmer za pravilno izvajanje trajnostnih energetskih politik Unije, in sicer z odpravo tržnih ovir, kot sta pomanjkljiva ozaveščenost in zmogljivost akterjev na trgu in institucij, ter nacionalnih tehničnih ali upravnih ovir za pravilno delovanje notranjega trga energije ali slabo razvitih trgov dela pri odzivanju na izziv nizkoogljičnega gospodarstva. Mnoge od navedenih ovir pa še ostajajo.

(58) Da bi izkoristili znatne možnosti prihranka energije, ki jih predstavljajo izdelki, povezani z energijo, bi bilo treba pospešiti in razširiti izvajanje Direktive 2009/125/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. oktobra 2009 o vzpostavitvi okvira za določanje zahtev za okoljsko primerno zasnovo izdelkov, povezanih z

([1]) UL L 1, 5.1.2010, str. 10.
([2]) UL L 310, 9.11.2006, str. 15.

▼B

energijo ([1]) in Direktive 2010/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 2010 o navajanju porabe energije in drugih virov izdelkov, povezanih z energijo, s pomočjo nalepk in standardiziranih podatkov o izdelku ([2]). Prednost bi bilo treba dati izdelkom, ki imajo po oceni delovnega načrta za okoljsko primerno zasnovo izdelkov največjo možnost prihranka energije, in po potrebi pregledu obstoječih ukrepov.

(59) Da se razjasnijo pogoji, pod katerimi lahko države članice določijo zahteve glede energetske učinkovitosti v skladu z Direktivo 2010/31/EU in ob upoštevanju Direktive 2009/125/ES ter njenih izvedbenih ukrepov, bi bilo treba ustrezno spremeniti Direktivo 2009/125/ES.

(60) Ker cilja te direktive, in sicer uresničitve cilja Unije o 20-odstotnem povečanju energetske učinkovitosti do leta 2020 in priprave podlage za nadaljnje izboljšanje energetske učinkovitosti po letu 2020, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, če ne bodo sprejeti dodatni ukrepi za energetsko učinkovitost, in ker se ta cilj lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.

(61) Da se omogoči prilagoditev tehničnemu napredku in spremembam pri porazdelitvi energetskih virov, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastila, da v skladu s členom 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije sprejme akte o pregledu harmoniziranih referenčnih vrednosti izkoristkov, določenih na podlagi Direktive 2004/8/ES, ter o vrednostih, metodah izračuna, privzetem koeficientu primarne energije in zahtevah iz prilog k tej direktivi. Zlasti je pomembno, da Komisija pri svojem pripravljalnem delu opravi ustrezna posvetovanja, vključno na ravni strokovnjakov. Komisija bi morala pri pripravi in oblikovanju delegiranih aktov zagotoviti, da so ustrezni dokumenti predloženi Evropskemu parlamentu in Svetu istočasno, pravočasno in na ustrezen način.

(62) Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja te direktive bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije ([3]).

([1]) UL L 285, 31.10.2009, str. 10.
([2]) UL L 153, 18.6.2010, str. 1.
([3]) UL L 55, 28.2.2011, str. 13.

▼B

(63) Vse materialne določbe direktiv 2004/8/ES in 2006/32/ES bi bilo treba razveljaviti, razen člena 4(1) do (4) ter prilog I, III in IV k Direktivi 2006/32/ES. Navedene določbe Direktive 2006/32/ES bi morale še naprej veljati do roka za dosego 9-odstotnega cilja. Člen 9(1) in (2) Direktive 2010/30/EU, ki določa obveznost držav članic, da si prizadevajo nabaviti le izdelke, ki pripadajo najvišjemu razredu energetske učinkovitosti, bi bilo treba črtati.

(64) Obveznost prenosa te direktive v nacionalno zakonodajo bi morala biti omejena na tiste določbe, ki pomenijo vsebinsko spremembo v primerjavi z direktivama 2004/8/ES in 2006/32/ES. Obveznost prenosa nespremenjenih določb izhaja iz navedenih direktiv.

(65) Ta direktiva ne bi smela posegati v obveznosti držav članic v zvezi z roki za prenos direktiv 2004/8/ES in 2006/32/ES v nacionalno zakonodajo ter začetek njune uporabe.

(66) V skladu s skupno politično izjavo držav članic in Komisije o obrazložitvenih dokumentih z dne 28. septembra 2011 so se države članice zavezale, da bodo v upravičenih primerih uradnemu obvestilu o ukrepih za prenos priložile en ali več dokumentov, v katerih se pojasnji razmerje med elementi direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takšnih dokumentov v primeru te direktive upravičeno –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

POGLAVJE I

VSEBINA, PODROČJE UPORABE, OPREDELITEV POJMOV IN CILJI POVEČANJA ENERGETSKE UČINKOVITOSTI

Člen 1

Vsebina in področje uporabe

1. Ta direktiva določa skupni okvir ukrepov za spodbujanje energetske učinkovitosti v Uniji, da se zagotovi izpolnitev krovnega cilja Unije za 20-odstotno povečanje energetske učinkovitosti do leta 2020 in zasnuje možnost dodatnega izboljšanja energetske učinkovitosti po tem letu.

Določa pravila, s katerimi naj bi se odpravile ovire na energetskem trgu in pomanjkljivosti trga, ki ovirajo učinkovitost pri oskrbi z energijo in rabi energije, pa tudi, da je treba opredeliti okvirne nacionalne cilje povečanja energetske učinkovitosti za leto 2020.

2. Zahteve iz te direktive so minimalne zahteve in nobeni državi članici ne preprečujejo, da bi ohranila ali uvedla strožje ukrepe. Takšni ukrepi so združljivi z zakonodajo Unije. Če so v nacionalni zakonodaji določeni strožji ukrepi, države članice o njej uradno obvestijo Komisijo.

▼B

Člen 2

Opredelitev pojmov

Za namene te direktive se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

1. „energija“ pomeni vse oblike energentov, goriv, toplote, obnovljivih virov energije, električne energije ali katero koli drugo obliko energije, kakor so opredeljene v členu 2(d) Uredbe (ES) št. 1099/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008 o statistiki energetike ([1]);

2. „poraba primarne energije“ pomeni bruto notranjo porabo brez neenergetske rabe;

3. „poraba končne energije“ pomeni vso energijo, ki se dobavi za industrijo, prevoz, gospodinjstva, storitve in kmetijstvo. Izključuje dobavo sektorju za pretvorbo energije in samemu energetskemu gospodarstvu;

4. „energetska učinkovitost“ pomeni razmerje med doseženim učinkom, storitvijo, blagom ali energijo ter vloženo energijo;

5. „prihranek energije“ pomeni količino prihranjene energije, določeno z meritvijo in/ali oceno porabe pred izvedbo ukrepa za izboljšanje energetske učinkovitosti in po njej, ob zagotovljenih normalnih zunanjih pogojih, ki vplivajo na porabo energije;

6. „izboljšanje energetske učinkovitosti“ pomeni povečanje energetske učinkovitosti zaradi tehnoloških, vedenjskih in/ali gospodarskih sprememb;

7. „energetska storitev“ pomeni fizikalni učinek, korist ali ugodnost, ki izhaja iz kombinacije energije in energetsko učinkovite tehnologije ali ukrepa, ki lahko vključuje potrebno obratovanje, vzdrževanje in nadzor za opravljanje storitve, in se opravi na podlagi pogodbe ter za katero se je izkazalo, da v običajnih okoliščinah preverljivo in merljivo oziroma ocenljivo izboljša energetsko učinkovitost ali prihrani primarno energijo;

8. „javni organi“ pomenijo „naročnike“, kakor so opredeljeni v Direktivi 2004/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil gradenj, blaga in storitev ([2]);

9. „osrednja vlada“ pomeni vse upravne oddelke, ki so pristojni na celotnem ozemlju države članice;

10. „skupna uporabna tlorisna površina“ pomeni tlorisno površino stavbe ali dela stavbe, kjer se uporablja energija za klimatiziranje prostora;

11. „sistem upravljanja z energijo“ pomeni sklop medsebojno povezanih ali medsebojno delujočih elementov načrta, ki določa cilj energetske učinkovitosti in strategijo za doseganje tega cilja;

([1]) UL L 304, 14.11.2008, str. 1.
([2]) UL L 134, 30.4.2004, str. 114.

▼B

12. „evropski standard“ pomeni standard, ki ga sprejme Evropski odbor za standardizacijo, Evropski odbor za elektrotehnično standardizacijo ali Evropski inštitut za telekomunikacijske standarde, in je na voljo za javno uporabo;

13. „mednarodni standard“ pomeni standard, ki ga sprejme Mednarodna organizacija za standardizacijo in je na voljo javnosti;

14. „zavezana stran“ pomeni distributerja energije ali podjetje za maloprodajo energije, ki ga zavezuje nacionalni sistem obveznosti energetske učinkovitosti iz člena 7;

15. „pooblaščena stran“ pomeni pravni subjekt, ki ga vlada ali drug javni organ pooblasti, da pripravi, upravlja ali vodi program financiranja v imenu vlade ali drugega javnega organa;

16. „udeležena stran“ pomeni podjetje ali javni organ, ki se je s prostovoljnim sporazumom zavezal, da bo dosegel nekatere cilje, ali ki je zajet v instrumentu nacionalne regulativne politike;

17. „javni organ izvajalec“ pomeni organ, za katerega velja javno pravo in je odgovoren za izvajanje ali spremljanje obdavčitve energije in ogljikovega dioksida, finančnih programov in instrumentov, davčnih spodbud, standardov in norm, sistemov za energetsko označevanje, usposabljanja ali izobraževanja;

18. „ukrep politike“ pomeni regulativni, finančni, davčni, prostovoljni instrument ali instrument o obveščanju, ki ga država članica uradno uvede in izvaja, da bi ustvarila podporni okvir, zahteve ali spodbude, s katerimi bi zagotovila, da bi udeleženci na trgu nudili ali kupovali energetske storitve ter izvajali druge ukrepe za izboljšanje energetske učinkovitosti;

19. „posamezni ukrep“ pomeni ukrep, ki zagotovi preverljivo ter merljivo ali ocenljivo izboljšanje energetske učinkovitosti ter je sprejet kot rezultat ukrepa politike;

20. „distributer energije“ pomeni fizično ali pravno osebo, tudi operaterja distribucijskega sistema, ki je odgovorna za prenos energije zaradi dobave končnim odjemalcem ali distribucijskim postajam, ki energijo prodajajo končnim odjemalcem;

21. „operater distribucijskega sistema“ pomeni „operaterja distribucijskega sistema“, kakor je opredeljen v Direktivi 2009/72/ES oziroma Direktivi 2009/73/ES;

22. „podjetje za maloprodajo energije“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki prodaja energijo končnim odjemalcem;

23. „končni odjemalec“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki kupuje energijo za lastno končno rabo;

24. „ponudnik energetskih storitev“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki opravlja energetske storitve ali druge ukrepe za izboljšanje energetske učinkovitosti v objektu ali prostorih končnega odjemalca;

▼B

25. „energetski pregled“ pomeni sistematični postopek za namene ustrezne seznanitve z obstoječim profilom porabe energije stavbe ali skupine stavb, industrijskega ali komercialnega procesa ali obrata ali zasebne ali javne storitve, s katerim se opredelijo in ocenijo stroškovno učinkovite možnosti za prihranek energije ter v okviru katerega se poroča o ugotovitvah;

26. „mala in srednja podjetja“ ali „MSP“ pomenijo podjetja, kakor so opredeljena v naslovu I Priloge k Priporočilu Komisije 2003/361/ES z dne 6. maja 2003 o opredelitvi mikro, malih in srednjih podjetij ([1]); kategorijo mikro, malih in srednjih podjetij sestavljajo podjetja, ki imajo manj kot 250 zaposlenih ter letni promet, ki ne presega 50 milijonov EUR, in/ali letno bilančno vsoto, ki ne presega 43 milijonov EUR;

27. „pogodbeno zagotavljanje prihranka energije“ pomeni pogodbeni dogovor med koristnikom in ponudnikom ukrepa za izboljšanje energetske učinkovitosti, ki se preverja in spremlja v vsem obdobju pogodbe in v okviru katerega se naložbe (delo, dobava ali storitev) v ta ukrep plačujejo sorazmerno s stopnjo izboljšanja energetske učinkovitosti, dogovorjeno s pogodbo, ali drugim dogovorjenim merilom za energetsko učinkovitost, kot so finančni prihranki;

28. „inteligentni merilni sistem“ pomeni elektronski sistem, ki lahko meri porabo energije, ob čemer doda več informacij kot običajni števec ter lahko pošilja in prejema podatke z uporabo elektronske komunikacije;

29. „operater prenosnega sistema“ pomeni „operaterja prenosnega sistema“, kot je opredeljen v Direktivi 2009/72/ES oziroma Direktivi 2009/73/ES;

30. „soproizvodnja“ pomeni postopek sočasne proizvodnje toplotne in električne ali mehanske energije;

31. „ekonomsko upravičeno povpraševanje“ pomeni povpraševanje, ki ne presega potreb po ogrevanju ali hlajenju ter bi se po tržnih pogojih lahko zadovoljilo tudi s postopki proizvodnje energije, ki niso soproizvodnja;

32. „koristna toplota“ pomeni toploto, proizvedeno v postopku soproizvodnje za zadovoljitev ekonomsko upravičenega povpraševanja po ogrevanju ali hlajenju;

33. „električna energija iz soproizvodnje“ pomeni električno energijo, proizvedeno v postopku, ki je povezan s proizvodnjo koristne toplote, in izračunano v skladu z metodologijo iz Priloge I;

34. „soproizvodnja z visokim izkoristkom“ pomeni soproizvodnjo, ki izpolnjuje merila iz Priloge II;

([1]) UL L 124, 20.5.2003, str. 36.

▼B

35. „celotni izkoristek“ pomeni letno vsoto proizvedene električne in mehanske energije ter koristne toplote, deljeno z vložkom goriva, ki se porabi za proizvodnjo toplote v soproizvodnji ter bruto proizvodnjo električne in mehanske energije;

36. „razmerje med električno energijo in toploto“ pomeni razmerje med električno energijo iz soproizvodnje in koristno toploto pri polnem obratovanju soproizvodnje, izračunano z uporabo obratovalnih podatkov določene naprave;

37. „naprava za soproizvodnjo“ pomeni napravo, ki lahko obratuje po postopku soproizvodnje;

38. „naprava za malo soproizvodnjo“ pomeni napravo za soproizvodnjo z obstoječo zmogljivostjo pod 1 MW_e;

39. „naprava za mikrosoproizvodnjo“ pomeni napravo za soproizvodnjo z največjo zmogljivostjo pod 50 kW_e;

40. „indeks pozidanosti“ pomeni razmerje med tlorisno površino stavb in površino zemljišč na določenem ozemlju;

41. „učinkovito daljinsko ogrevanje in hlajenje“ pomeni sistem daljinskega ogrevanja ali hlajenja, pri katerem se uporablja vsaj 50 % energije iz obnovljivih virov, 50 % odvečne toplote, 75 % toplote iz soproizvodnje ali 50 % kombinacije takšne energije in toplote;

42. „učinkovito ogrevanje in hlajenje“ pomeni sistem ogrevanja in hlajenja, ki v primerjavi z izhodiščnim scenarijem za nespremenjeno stanje znatno in glede na oceno iz analize stroškov in koristi iz te direktive stroškovno učinkovito zmanjša vnos potrebne primarne energije za dobavo enote energije znotraj ustrezne sistemske meje, pri čemer se upošteva energija, potrebna za ekstrakcijo, pretvorbo, prevoz in distribucijo;

43. „učinkovito individualno ogrevanje in hlajenje“ pomeni sistem dobave za individualno ogrevanje in hlajenje, ki v primerjavi z učinkovitim daljinskim ogrevanjem in hlajenjem znatno zmanjša vnos primarne energije iz neobnovljivih virov, potrebne za dobavo enote energije znotraj ustrezne sistemske meje, ali zahteva enak vnos primarne energije iz neobnovljivih virov, vendar ob nižjih stroških, pri čemer se upošteva energija, potrebna za ekstrakcijo, pretvorbo, prevoz in distribucijo;

44. „obsežna prenova“ pomeni prenovo, katere stroški presegajo 50 % vrednosti naložbe za novo primerljivo napravo;

45. „povezovalec“ pomeni ponudnika storitev povpraševanja, ki kombinira več kratkotrajnih bremen porabnika, z namenom da jih proda, lahko tudi na dražbi, na organiziranih trgih z energijo.

▼B

Člen 3

Cilji povečanja energetske učinkovitosti

1. Vsaka država članica določi okvirni nacionalni cilj povečanja energetske učinkovitosti, ki temelji na porabi primarne ali končne energije, na prihranku primarne ali končne energije ali na energetski intenzivnosti. Države članice o teh ciljih v skladu s členom 24(1) in delom 1 Priloge XIV uradno obvestijo Komisijo. Ob tem navedene cilje tudi izrazijo kot absolutno raven porabe primarne energije in porabe končne energije leta 2020 in razložijo, kako in na podlagi katerih podatkov so izračunale to raven.

Pri določitvi navedenih ciljev države članice upoštevajo:

▼M1

(a) da poraba energije v Uniji leta 2020 ne sme preseči 1 483 Mtoe primarne energije ali 1 086 Mtoe končne energije;

▼B

(b) ukrepe iz te direktive;

(c) ukrepe za izpolnitev nacionalnih ciljev varčevanja z energijo, sprejetih v skladu s členom 4(1) Direktive 2006/32/ES, in

(d) druge ukrepe za spodbujanje energetske učinkovitosti v državah članicah in na ravni Unije.

Države članice lahko pri določanju navedenih ciljev upoštevajo nacionalne okoliščine, ki vplivajo na porabo primarne energije, kot so:

(a) neizkoriščene možnosti za stroškovno učinkovit prihranek energije;

(b) spremembe in napovedi v zvezi z BDP;

(c) spremembe pri uvozu in izvozu energije;

(d) razvoj vseh obnovljivih virov energije, jedrske energije, zajemanje in shranjevanje ogljikovega dioksida; in

(e) zgodnje ukrepanje.

▼M1

2. Komisija do 30. junija 2014 oceni doseženi napredek in verjetnost, da poraba energije v Uniji leta 2020 ne bo presegla 1 483 Mtoe primarne energije in/ali 1 086 Mtoe končne energije.

▼B

3. Komisija pri pregledu iz odstavka 2:

(a) sešteje nacionalne okvirne cilje povečanja energetske učinkovitosti, ki jih sporočijo države članice;

(b) oceni, ali je mogoče vsoto navedenih ciljev šteti za zanesljivo vodilo pri presoji, ali Unija kot celota dosega cilj po načrtih, pri tem pa upošteva oceno prvega letnega poročila v skladu s členom 24(1) in oceno nacionalnih akcijskih načrtov za energetsko učinkovitost v skladu s členom 24(2);

▼B

(c) upošteva dopolnilne analize na podlagi:

(i) ocene napredka pri porabi energije in pri porabi energije glede na gospodarsko aktivnost na ravni Unije, vključno z napredkom pri učinkovitosti dobave energije v državah članicah, ki so svoje okvirne nacionalne cilje utemeljile na porabi končne energije ali prihranku končne energije, vključno z napredkom, ki je posledica skladnosti teh držav članic s poglavjem III te direktive;

(ii) rezultatov modelov v zvezi s prihodnjimi trendi porabe energije na ravni Unije;

▼M1

(d) primerja rezultate iz točk (a) do (c) s količino porabljene energije, ki bi bila potrebna, da poraba energije leta 2020 ne bi presegla 1 483 Mtoe primarne energije in/ali 1 086 Mtoe končne energije.

▼B

POGLAVJE II

UČINKOVITOST RABE ENERGIJE

Člen 4

Prenova stavb

Države članice pripravijo dolgoročno strategijo za spodbujanje naložb v prenovo nacionalnega fonda tako javnih kot zasebnih stanovanjskih in poslovnih stavb. Ta strategija obsega:

(a) pregled nacionalnega stavbnega fonda na podlagi statističnega vzorčenja, če je to primerno;

(b) opredelitev stroškovno učinkovitih pristopov prenove, primernih vrsti stavb in podnebnemu pasu;

(c) politike in ukrepe za spodbujanje stroškovno učinkovite temeljite prenove stavb, vključno s postopno temeljito prenovo;

(d) v prihodnost usmerjeno perspektivo za usmerjanje naložbenih odločitev posameznikov, gradbene industrije in finančnih institucij;

(e) z dokazi podprto oceno pričakovanega prihranka energije in širših koristi.

Prva različica strategije se objavi do 30. aprila 2014 in nato posodablja vsaka tri leta ter predloži Komisiji v okviru nacionalnih akcijskih načrtov za energetsko učinkovitost.

▼B

Člen 5

Stavbe javnih organov kot zgled

1. Vsaka država članica brez poseganja v člen 7 Direktive 2010/31/EU zagotovi, da se od 1. januarja 2014 vsako leto prenovijo 3 % skupne tlorisne površine stavb v lasti in rabi osrednje vlade, ki se ogrevajo in/ali ohlajajo, in se tako izpolnijo vsaj minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti, ki jih določi z uporabo člena 4 Direktive 2010/31/EU.

Stopnja 3 % se izračuna na podlagi skupne tlorisne površine stavb v lasti in rabi osrednje vlade zadevne države članice, ki imajo skupno uporabno tlorisno površino več kot 500 m^2 in ki 1. januarja vsakega leta ne izpolnjujejo nacionalnih minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti, določenih v skladu s členom 4 Direktive 2010/31/EU. Navedena meja se zniža na 250 m^2 od 9. julija 2015 naprej.

Če država članica določi, da se obveznost letne prenove 3 % skupne tlorisne površine nanaša tudi na stavbe v lasti in rabi upravnih oddelkov na ravni pod osrednjo vlado, se 3 % stopnja izračuna na podlagi skupne tlorisne površine stavb v lasti in rabi osrednje vlade ter upravnih oddelkov zadevne države članice, ki imajo skupno uporabno tlorisno površino več kot 500 m^2 oziroma od 9. julija 2015 več kot 250 m^2 in ki 1. januarja vsakega leta ne izpolnjujejo nacionalnih minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti, določenih v skladu s členom 4 Direktive 2010/31/EU.

Države članice se lahko pri izvajanju ukrepov za temeljito prenovo stavb osrednje vlade v skladu s prvim pododstavkom odločijo, da upoštevajo stavbo kot celoto, vključno z ovojem stavbe, opremo, obratovanjem in vzdrževanjem.

Države članice zahtevajo, da imajo pri ukrepih za energetsko učinkovitost prednost stavbe osrednje vlade z najnižjo energetsko učinkovitostjo, če je to stroškovno učinkovito in tehnično izvedljivo.

2. Države članice se lahko odločijo, da ne bodo določile ali uporabljale zahtev iz odstavka 1 za naslednje kategorije stavb:

(a) stavbe, ki so uradno zaščitene kot del zaščitenega okolja ali zaradi njihovega posebnega arhitekturnega ali zgodovinskega pomena, če bi izpolnjevanje določenih minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti nesprejemljivo spremenilo njihov značaj ali videz;

(b) stavbe v lasti oboroženih sil ali osrednje vlade, ki se uporabljajo za namene nacionalne obrambe, vendar v to kategorijo ne spadajo posamezni bivalni prostori ali poslovne stavbe, ki jih uporabljajo oborožene sile in drugi uslužbenci nacionalnih obrambnih organov;

(c) stavbe, ki se uporabljajo za obredne namene ali verske dejavnosti.

▼B

3. Če država članica prenovi več kot 3% skupne tlorisne površine stavbe osrednje vlade v določenem letu, lahko presežek šteje v okvir letne stopnje prenove v enem od predhodnih ali naslednjih treh let.

4. Države članice lahko v okvir letne stopnje prenove stavb osrednje vlade štejejo nove stavbe, ki so v uporabi in lasti kot nadomestilo za določene stavbe osrednje vlade, porušene v enem od predhodnih dveh let, ali stavbe, ki so bile prodane, porušene ali so prenehale biti v uporabi v enem od predhodnih dveh let zaradi intenzivnejše uporabe drugih stavb.

5. Države članice za namene odstavka 1 do 31. decembra 2013 pripravijo in objavijo popis stavb osrednje vlade, ki se ogrevajo in/ali ohlajajo in ki imajo skupno uporabno tlorisno površino več kot 500 m^2 oziroma od 9. julija 2015 več kot 250 m^2, razen stavb, izvzetih na podlagi odstavka 2. Popis vsebuje naslednje podatke:

(a) tlorisno površino v m^2 in

(b) energetsko učinkovitost vsake stavbe ali zadevne podatke o energiji.

6. Brez poseganja v člen 7 Direktive 2010/31/EU lahko države članice izberejo alternativni pristop k odstavkom 1 do 5 tega člena ter sprejmejo druge stroškovno učinkovite ukrepe, vključno s temeljitimi prenovami in ukrepi za spremembo vedenja uporabnikov stavb, s katerimi bi do leta 2020 dosegle prihranek energije v upravičenih stavbah v lasti in rabi osrednje vlade, ki je najmanj enak prihranku, ki je določen v odstavku 1 in o katerem se poroča letno.

Za namene alternativnega pristopa lahko države članice prihranek energije, ki bi ga dosegle z uporabo odstavkov 1 do 4, ocenijo na podlagi ustreznih standardnih vrednosti za porabo energije v referenčnih stavbah osrednje vlade pred obnovo in po njej ter na podlagi ocenjene površine njenega stavbnega fonda. Kategorije referenčnih stavb osrednje vlade so reprezentativne za ta stavbni fond.

Države članice, ki izberejo alternativni pristop, Komisijo do 31. decembra 2013 uradno obvestijo o alternativnih ukrepih, ki jih nameravajo sprejeti, in prikažejo, kako naj bi dosegle enakovredno izboljšanje energetske učinkovitosti stavb osrednje vlade.

7. Države članice spodbujajo javne organe, tudi na regionalni in lokalni ravni, ter organe za socialna stanovanja, za katere velja javno pravo, naj v skladu s svojimi pristojnostmi in upravnimi strukturami:

(a) sprejmejo načrt za energetsko učinkovitost, ki je samostojen ali del širšega načrta za podnebje ali okolje ter vključuje posebne cilje in

▼B

ukrepe za prihranek energije in za povečanje energetske učinkovitosti, da bi sledili zgledu stavb osrednje vlade, kot je določeno v odstavkih 1, 5 in 6;

(b) kot del izvajanja svojega načrta vzpostavijo sistem upravljanja z energijo, vključno z energetskimi pregledi;

(c) za financiranje prenov in izvajanje načrtov za dolgoročno ohranitev ali izboljšanje energetske učinkovitosti po potrebi uporabijo podjetja za energetske storitve in pogodbeno zagotavljanje prihranka energije.

Člen 6

Nakupi javnih organov

1. Države članice zagotovijo, da osrednje vlade kupujejo le izdelke, storitve in stavbe z visoko energetsko učinkovitostjo, kakor je določeno v Prilogi III, kolikor je to v skladu s stroškovno učinkovitostjo, ekonomsko izvedljivostjo, večjo trajnostjo, tehnično ustreznostjo in zadostno ravnijo konkurence.

Obveznost iz prvega pododstavka se uporablja za pogodbe o nakupu izdelkov, storitev in stavb s strani javnih organov, če je vrednost takih pogodb enaka ali večja od pragov, določenih v členu 7 Direktive 2004/18/ES.

2. Obveznost iz odstavka 1 se uporablja za pogodbe oboroženih sil le, kolikor to ni v nasprotju z naravo in glavnim ciljem dejavnosti oboroženih sil. Obveznost se ne uporablja za pogodbe za dobavo vojaške opreme, kakor je opredeljena v Direktivi 2009/81/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o usklajevanju postopkov za oddajo nekaterih naročil gradenj, blaga in storitev, ki jih oddajo naročniki na področju obrambe in varnosti ([1]).

3. Države članice spodbujajo javne organe, tudi na regionalni in lokalni ravni, naj v skladu s svojimi pristojnostmi in upravnimi strukturami sledijo zgledu osrednje vlade ter kupujejo le izdelke, storitve in stavbe z visoko energetsko učinkovitostjo. Države članice spodbujajo javne organe, da pri javnih razpisih za storitve, ki imajo znaten energetski vidik, ocenijo možnost sklepanja dolgoročnih pogodb, ki zagotavljajo dolgoročni prihranek energije.

4. Brez poseganja v odstavek 1 lahko države članice pri nakupu svežnja izdelkov, ki kot celota spada na področje uporabe delegiranega akta, sprejetega na podlagi Direktive 2010/30/EU, zahtevajo, da ima skupna energetska učinkovitost prednost pred energetsko učinkovitostjo posameznih izdelkov znotraj tega svežnja, tj. nakup svežnja izdelkov, ki izpolnjuje merilo pripadnosti najvišjemu razredu energetske učinkovitosti.

([1]) UL L 216, 20.8.2009, str. 76.

▼B

Člen 7

Sistemi obveznosti energetske učinkovitosti

1. Vsaka država članica določi sistem obveznosti energetske učinkovitosti. Brez poseganja v odstavek 2 se s tem sistemom zagotovi, da distributerji energije in/ali podjetja za maloprodajo energije, določeni kot zavezane strani v skladu z odstavkom 4, ki delujejo na ozemlju posamezne države članice, do 31. decembra 2020 dosežejo cilj skupnega prihranka končne energije.

Navedeni cilj je v obdobju od 1. januarja 2014 do 31. decembra 2020 najmanj enak doseganju novih letnih prihrankov v višini 1,5 % letne količine prodane energije končnim odjemalcem s strani vseh distributerjev energije ali vseh podjetij za maloprodajo energije glede na povprečje v zadnjih treh letih pred 1. januarjem 2013. Iz tega izračuna se lahko deloma ali v celoti izključi količina prodane energije, ki se uporablja za prevoz.

Države članice določijo, kako bodo izračunani novi prihranki iz drugega pododstavka porazdeljeni v celotnem obdobju.

2. Vsaka država članica lahko ob upoštevanju odstavka 3:

(a) pri izračunu, ki je določen v drugem pododstavku odstavka 1, uporabi vrednost 1 % v letih 2014 in 2015, 1,25 % v letih 2016 in 2017 ter 1,5 % v letih 2018, 2019 in 2020;

(b) izključi iz izračuna vso ali del količine prodane energije, ki se uporablja v industrijskih dejavnostih, navedenih v Prilogi I k Direktivi 2003/87/ES;

(c) dovoli, da se prihranek energije, dosežen v sektorjih pretvorbe, distribucije in prenosa energije, vključno z infrastrukturami za učinkovito daljinsko ogrevanje in hlajenje, na podlagi izvajanja zahtev iz člena 14(4), točke (b) člena 14(5) in člena 15(1) do (6) in (9), upošteva pri prihranku energije, ki je določen v odstavku 1, in

(d) pri prihranku energije, ki je določen v odstavku 1, upošteva prihranek energije, ki izhaja iz posameznih ukrepov, ki se po novem izvajajo od 31. decembra 2008 in so še vedno učinkoviti leta 2020 ter jih je mogoče meriti in preverjati.

3. Uporaba odstavka 2 ne povzroči, da je prihranek energije iz odstavka 1 manjši za več kot 25 %. Države članice, ki uporabijo odstavek 2, o tem uradno obvestijo Komisijo do 5. junija 2014, vključno z elementi iz odstavka 2, ki jih uporabijo, in izračunom njihovega učinka na prihranek energije iz odstavka 1.

▼B

4. Brez poseganja v izračun prihranka energije za doseganje cilja v skladu z drugim pododstavkom odstavka 1 vsaka država članica za namene prvega podsodstavka odstavka 1 na podlagi objektivnih in nediskriminatornih meril določi, kateri distributerji energije in/ali podjetja za maloprodajo energije, ki delujejo na njenem ozemlju, so zavezane strani, in lahko mednje vključi distributerje ali podjetja za maloprodajo goriva za prevoz, ki delujejo na njenem ozemlju. Prihranek energije, ki je potreben za izpolnitev obveznosti, zavezane strani dosežejo pri končnih odjemalcih, ki jih po potrebi določi država članica, neodvisno od izračuna iz odstavka 1, ali če države članice tako odločijo, s potrjenimi prihranki drugih strani, kakor je opisano v točki (b) odstavka 7.

5. Države članice prihranke energije, ki jih zahtevajo od vsake zavezane strani, izrazijo v porabi končne ali primarne energije. Metoda, izbrana za izražanje zahtevanih prihrankov energije, se uporabi tudi za izračun prihrankov, ki jih uveljavljajo zavezane strani. Uporabijo se pretvorbeni faktorji iz Priloge IV.

6. Države članice zagotovijo, da se prihranki, ki izhajajo iz odstavkov 1, 2 in 9 tega člena ter člena 20(6), izračunajo v skladu s točkama 1 in 2 Priloge V. Vzpostavijo sisteme za merjenje, nadzor in preverjanje, v okviru katerih se preveri vsaj statistično pomemben delež in reprezentativen vzorec ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti, ki jih sprejmejo zavezane strani. To merjenje, nadzor in preverjanje se izvaja neodvisno od zavezanih strani.

7. V okviru sistema obveznosti energetske učinkovitosti lahko države članice:

(a) v sprejete obveznosti varčevanja vključijo zahteve s socialnim ciljem, tudi zahtevo, da se delež ukrepov za energetsko učinkovitost prednostno izvede v gospodinjstvih, ki jih je prizadela energetska revščina, ali v socialnih stanovanjih;

(b) zavezanim stranem dovolijo, da pri svoji obveznosti upoštevajo potrjene prihranke energije, ki so jih dosegli ponudniki energetskih storitev ali druge tretje strani, tudi kadar zavezane strani prek drugih organov, ki jih je odobrila država, ali prek javnih organov spodbujajo ukrepe, ki lahko vključujejo tudi formalna partnerstva, vendar to ni nujno, in so lahko kombinirani z drugimi viri financiranja. Kadar države članice to dovolijo, potem zagotovijo, da je vzpostavljen postopek odobritve, ki je jasen, pregleden in odprt za vse udeležence na trgu ter katerega cilj je zmanjšanje stroškov potrjevanja;

(c) zavezanim stranem dovolijo, da upoštevajo prihranke, dosežene v zadevnem letu, kot če bi bili doseženi v enem od preteklih štirih ali naslednjih treh let.

8. Države članice enkrat letno objavijo vse prihranke energije, ki jih je dosegla vsaka zavezana stran ali vsaka podkategorija zavezane strani v okviru sistema.

▼B

Države članice zagotovijo, da zavezane strani na zahtevo predložijo:

(a) zbirne statistične podatke o svojih končnih odjemalcih (in opredelijo bistvene spremembe v primerjavi s predhodnimi podatki) in

(b) trenutne podatke o porabi končnih odjemalcev, po potrebi vključno z diagrami porabe, delitvijo odjemalcev in njihovo geografsko lokacijo, pri tem pa v skladu z veljavno zakonodajo Unije zagotovijo nedotakljivost in zaupnost zasebnih ali poslovno občutljivih podatkov.

Taka zahteva ne mora biti podana več kot enkrat na leto.

9. Države članice lahko kot alternativo možnosti določitve sistema obveznosti energetske učinkovitosti iz odstavka 1 sprejmejo druge ukrepe politike za dosego prihranka energije pri končnih odjemalcih, če navedeni ukrepi politike izpolnjujejo merila, določena v odstavkih 10 in 11. Letni novi prihranek energije, ki se doseže s tem pristopom, je enak novemu prihranku energije, ki je določen v odstavkih 1, 2 in 3. Države članice lahko sisteme obveznosti združijo z alternativnimi ukrepi politike, vključno z nacionalnimi programi za energetsko učinkovitost, če pri tem ohranijo enakost.

Ukrepi politike iz prvega pododstavka lahko vključujejo naslednje ukrepe politike ali njihove kombinacije, vendar nanje niso omejeni:

(a) davek na energijo ali ogljikov dioksid, ki zmanjša porabo končne energije;

(b) programe in instrumente financiranja ali davčne spodbude, ki vodijo k uporabi energetsko učinkovite tehnologije ali tehnik in zmanjšajo porabo končne energije;

(c) predpise ali prostovoljne sporazume, ki vodijo k uporabi energetsko učinkovite tehnologije ali tehnik in zmanjšajo porabo končne energije;

(d) standarde in norme, katerih namen je izboljšati energetsko učinkovitost izdelkov in storitev, tudi stavb in vozil, razen če so ti obvezni in se uporabljajo v državah članicah na podlagi zakonodaje Unije;

(e) sisteme za energetsko označevanje, razen tistih, ki so obvezni in se uporabljajo v državah članicah na podlagi zakonodaje Unije;

(f) usposabljanje in izobraževanje, vključno s svetovalnimi programi za energetiko, ki vodijo v uporabo energetsko učinkovite tehnologije ali tehnik in zmanjšajo porabo končne energije.

▼B

Države članice do 5. decembra 2013 uradno obvestijo Komisijo o ukrepih politike, ki jih nameravajo sprejeti za namene prvega pododstavka in člena 20(6) v skladu z okvirom iz točke 4 Priloge V, ter prikažejo, kako naj bi dosegle zahtevani prihranek. Pri ukrepih politike iz drugega pododstavka in člena 20(6) je iz tega uradnega obvestila razvidno, kako so izpolnjena merila iz odstavka 10. Pri ukrepih politike, razen tistih iz drugega pododstavka ali člena 20(6), države članice pojasnijo, kako je dosežena enaka stopnja prihranka, spremljanja in preverjanja. Komisija lahko predlaga spremembe v treh mesecih po prejemu uradnega obvestila.

10. Brez poseganja v odstavek 11 so merila za ukrepe politike, sprejete na podlagi drugega pododstavka odstavka 9 in člena 20(6), naslednja:

(a) ukrepi politike določajo najmanj dve vmesni obdobji do 31. decembra 2020 in zagotavljajo uresničitev ravni zastavljenih ciljev, določene v odstavku 1;

(b) opredeljena je odgovornost vseh pooblaščenih strani, udeleženih strani oziroma javnih organov izvajalcev;

(c) prihranki energije, ki jih je treba doseči, so določeni pregledno;

(d) prihranki energije, ki so določeni ali ki naj bi jih dosegli z ukrepom politike, so izraženi kot poraba končne ali primarne energije, pri čemer se uporabljajo pretvorbeni faktorji, določeni v Prilogi IV;

(e) prihranki energije se izračunajo z uporabo metod in načel, določenih v točkah 1 in 2 Priloge V;

(f) prihranki energije se izračunajo z uporabo metod in načel, določenih v točki 3 Priloge V;

(g) udeležene strani predložijo, razen če to ni izvedljivo, in objavijo letno poročilo o doseženih prihrankih energije;

(h) zagotovi se spremljanje rezultatov in predvidijo se ustrezni ukrepi, če napredek ni zadovoljiv;

(i) vzpostavi se sistem nadzora, ki vključuje tudi neodvisno preverjanje statistično pomembnega deleža ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti, in

(j) vsako leto se objavijo podatki o letnem trendu prihrankov energije.

11. Države članice zagotovijo, da sta davka iz točke (a) drugega pododstavka odstavka 9 skladna z merili iz točk (a), (b), (c), (d), (f), (h) in (j) odstavka 10.

Države članice zagotovijo, da so predpisi in prostovoljni sporazumi iz točke (c) drugega pododstavka odstavka 9 skladni z merili iz točk (a), (b), (c), (d), (e), (g), (h), (i) in (j) odstavka 10.

▼B

Države članice zagotovijo, da so drugi ukrepi politike iz drugega pododstavka odstavka 9 in nacionalni skladi za energetsko učinkovitost iz člena 20(6) skladni z merili iz točk (a), (b), (c), (d), (e), (h), (i) in (j) odstavka 10.

12. Države članice zagotovijo, da se v primeru prekrivanja ukrepov politike ali posameznih ukrepov prihranek energije ne šteje dvojno.

Člen 8

Energetski pregledi in sistemi upravljanja z energijo

1. Države članice si prizadevajo, da so vsem končnim odjemalcem na voljo kakovostni energetski pregledi, ki so stroškovno učinkoviti in:

(a) jih neodvisno izvajajo kvalificirani in/ali akreditirani strokovnjaki v skladu z merili o usposobljenosti ali

(b) jih izvajajo in nadzirajo neodvisni organi v skladu z nacionalno zakonodajo.

Energetske preglede iz prvega pododstavka lahko izvajajo notranji strokovnjaki ali energetski pregledovalci, če je zadevna država članica vzpostavila sistem zagotavljanja in preverjanja njihove kakovosti, po potrebi vključno z letnim naključnim izborom najmanj statistično pomembnega deleža vseh energetskih pregledov, ki jih opravijo.

Za zagotavljanje visoke kakovosti energetskih pregledov in sistemov upravljanja z energijo države članice določijo pregledna in nediskriminatorna minimalna merila za energetske preglede, ki temeljijo na Prilogi VI.

Energetski pregledi ne vključujejo določb o prepovedi posredovanja ugotovitev pregledov kvalificiranemu/akreditiranemu ponudniku energetskih storitev, če odjemalec temu ne nasprotuje.

2. Države članice oblikujejo programe, s katerimi spodbujajo izvajanje energetskih pregledov v malih in srednjih podjetjih ter naknadno izvajanje priporočil, ki izhajajo iz teh pregledov.

Na podlagi preglednih in nediskriminatornih meril ter brez poseganja v pravo Unije o državni pomoči lahko države članice vzpostavijo programe podpore za MSP, tudi če so ta sklenila prostovoljne sporazume, za kritje stroškov energetskih pregledov in izvajanja stroškovno zelo učinkovitih priporočil, ki izhajajo iz energetskih pregledov, če se predlagani ukrepi izvedejo.

Države članice MSP seznanijo, tudi prek posredniških organizacij, ki jih zastopajo, z dejanskimi primeri, kako lahko sistemi upravljanja z energijo ugodno vplivajo na njihovo dejavnost. Komisija pomaga državam članicam s podpiranjem izmenjave najboljših praks na tem področju.

▼B

3. Države članice pripravijo tudi programe, s katerimi gospodinjstva prek ustreznih svetovalnih služb ozaveščajo o koristih tovrstnih pregledov.

Države članice spodbujajo programe usposabljanja, s katerimi energetski pregledovalci pridobijo ustrezno znanje in usposobljenost, ter s tem omogočijo, da je na voljo dovolj strokovnjakov.

4. Države članice zagotovijo, da se v podjetjih, ki niso MSP, izvede energetski pregled, ki ga neodvisno in stroškovno učinkovito izvedejo kvalificirani in/ali akreditirani strokovnjaki ali ga izvedejo in nadzirajo neodvisni organi v skladu z nacionalno zakonodajo do 5. decembra 2015 in najmanj na vsaka štiri leta od datuma zadnjega energetskega pregleda.

5. Za energetske preglede, ki so izvedeni neodvisno na podlagi minimalnih meril, ki temeljijo na Prilogi VI, in v okviru prostovoljnih sporazumov med organizacijami zainteresiranih strani in imenovanim organom ter jih nadzira zadevna država članica ali drugi organi, ki so jih pristojni organi ustrezno pooblastili, ali Komisija, velja, da izpolnjujejo zahteve iz odstavka 4.

Dostop udeležencev na trgu, ki ponujajo energetske storitve, temelji na preglednih in nediskriminatornih merilih.

6. Podjetja, ki niso MSP in izvajajo sistem upravljanja z energijo ali okoljem, ki ga je potrdil neodvisni organ v skladu z veljavnimi evropskimi ali mednarodnimi standardi, so izvzeta iz zahtev iz odstavka 4, če države članice zagotovijo, da zadevni sistem upravljanja vključuje energetski pregled na podlagi minimalnih meril, ki temeljijo na Prilogi VI.

7. Energetski pregledi so lahko samostojni ali del širše okoljske presoje. Države članice lahko zahtevajo, da se v energetski pregled vključi ocena tehnične in ekonomske izvedljivosti priključitve na obstoječe ali načrtovano omrežje za daljinsko ogrevanje ali hlajenje.

Brez poseganja v zakonodajo Unije o državni pomoči lahko države članice izvajajo spodbude in programe podpore za izvajanje priporočil, ki izhajajo iz energetskih pregledov, in podobne ukrepe.

Člen 9

Meritve

1. Države članice v mejah tehnične izvedljivosti, finančne sprejemljivosti in sorazmerno z morebitnimi prihranki energije zagotovijo, da imajo končni odjemalci električne energije, zemeljskega plina, daljinskega ogrevanja, daljinskega hlajenja in tople sanitarne vode na voljo individualne števce po konkurenčnih cenah, ki natančno prikazujejo dejansko količino porabljene energije končnega odjemalca in informacije o dejanskem času njene porabe.

▼B

Tak individualni števec po konkurenčnih cenah je vedno na voljo, kadar se:

(a) obstoječi števec zamenja, razen če je to tehnično neizvedljivo ali cenovno neučinkovito glede na ocenjene možne dolgoročne prihranke;

(b) naredi nova napeljava na novi stavbi ali pri večji prenovi stavbe, kakor je določeno v Direktivi 2010/31/EU.

2. Kadar in kolikor države članice uporabijo inteligentne merilne sisteme in uvedejo inteligentne števce za zemeljski plin in/ali električno energijo v skladu z direktivama 2009/72/ES in 2009/73/ES:

(a) zagotovijo, da merilni sistemi končnim odjemalcem prikazujejo informacije o dejanskem času porabe in da se pri določitvi minimalnih funkcionalnosti števcev in obveznosti, ki jih imajo udeleženci na trgu, v celoti upoštevajo cilji energetske učinkovitosti in koristi za končne odjemalce;

(b) zagotovijo varnost inteligentnih števcev in sporočanja podatkov ter zasebnost končnih odjemalcev v skladu z ustrezno zakonodajo Unije o varstvu podatkov in zasebnosti;

(c) v primeru električne energije od upravljavcev števcev na zahtevo končnega odjemalca zahtevajo, da zagotovijo, da lahko števec oziroma števci upoštevajo električno energijo, ki se dovaja v omrežje iz prostorov končnega odjemalca;

(d) zagotovijo, da so končnemu odjemalcu ali tretji osebi, ki deluje v njegovem imenu, na zahtevo končnega odjemalca dani na voljo podatki o meritvah njegovega dovoda in odjema električne energije v lahko razumljivi obliki, ki mu omogoča primerjavo ponudb na enaki osnovi;

(e) zahtevajo, da odjemalci ob namestitvi inteligentnih števcev dobijo ustrezne nasvete in informacije, zlasti o vseh njihovih možnostih za upravljanje odčitavanja števcev in spremljanje porabe energije.

3. Če se stavba pri ogrevanju in hlajenju ali pri dobavi tople vode oskrbuje iz omrežja za daljinsko ogrevanje ali iz centralnega vira, ki oskrbuje več stavb, se toplotni števec ali števec za toplo vodo namesti na toplotni izmenjevalnik ali na mesto oddaje.

V večstanovanjskih in večnamenskih stavbah, ki imajo centralni vir ogrevanja/hlajenja ali so oskrbovane iz omrežja za daljinsko ogrevanje ali iz centralnega vira, ki oskrbuje več stavb, se do 31. decembra 2016 za merjenje porabe toplote ali hlajenja ali tople vode v vsaki posamezni enoti, če je to tehnično izvedljivo in stroškovno učinkovito, namestijo tudi individualni števci porabe. Če uporaba individualnih števcev pri

▼B

merjenju ogrevanja ni tehnično izvedljiva ali stroškovno učinkovita, se uporabijo individualni delilniki stroškov ogrevanja za merjenje porabe toplote na posameznem radiatorju, razen če zadevna država članica izkaže, da namestitev tovrstnih delilnikov stroškov ogrevanja ne bi bila stroškovno učinkovita. V teh primerih se lahko razmisli o alternativnih stroškovno učinkovitih načinih merjenja porabe toplote.

Kadar se večstanovanjske stavbe oskrbujejo z daljinskim ogrevanjem ali hlajenjem ali kadar v njih prevladujejo lastni skupni sistemi ogrevanja ali hlajenja, lahko države članice za zagotovitev preglednosti in točnosti obračunavanja individualne porabe uvedejo pregledna pravila o delitvi stroškov porabe toplote ali tople vode v takšnih stavbah. Takšna pravila po potrebi vključujejo smernice o načinu delitve stroškov toplote in/ali tople vode, ki se uporablja za:

(a) toplo vodo za potrebe gospodinjstva;

(b) toploto, ki se oddaja iz napeljave v stavbi ali za ogrevanje skupnih prostorov (kadar so stopnišča in hodniki opremljeni z radiatorji);

(c) za ogrevanje stanovanj.

Člen 10

Informacije o obračunu

1. Če končni odjemalci nimajo inteligentnih števcev iz direktiv 2009/72/ES in 2009/73/ES, države članice do 31. decembra 2014 zagotovijo, da so informacije o obračunu za vse sektorje, zajete v tej direktivi, vključno z distributerji energije, operaterji distribucijskih sistemov in podjetji za maloprodajo energije, točne in da temeljijo na dejanski porabi v skladu s točko 1.1 Priloge VII, če je to tehnično izvedljivo in ekonomsko upravičeno.

Ta obveznost se lahko izpolni s sistemom rednega samoodčitavanja končnih odjemalcev, ki odčitane podatke s števca sporočajo dobavitelju energije. Le če končni odjemalec ne sporoči odčitanih podatkov s števca za zadevno obračunsko obdobje, se obračun pripravi na podlagi ocenjene porabe ali pavšalnega zneska.

2. Števci, nameščeni v skladu z direktivama 2009/72/ES in 2009/73/ES, omogočajo točne informacije o obračunu na podlagi dejanske porabe. Države članice zagotovijo, da imajo končni odjemalci možnost enostavnega dostopa do dodatnih informacij o pretekli porabi, ki omogočajo podrobno samopreverjanje.

Dodatne informacije o pretekli porabi vključujejo:

(a) kumulativne podatke za obdobje najmanj treh predhodnih let ali, če je krajše, obdobje od začetka veljavnosti pogodbe o dobavi. Podatki ustrezajo obdobjem, za katera so na voljo informacije o vmesnih obračunih; in

▼B

(b) tudi podrobne podatke o času porabe za vsak dan, teden, mesec in leto. Taki podatki so dani na voljo končnemu odjemalcu prek spleta ali vmesnika števca za obdobje najmanj zadnjih 24 mesecev ali, če je krajše, obdobje od začetka veljavnosti pogodbe o dobavi.

3. Države članice ne glede na to, ali so bili inteligentni števci nameščeni ali ne:

(a) zahtevajo, da kolikor so informacije o obračunu električne energije in pretekli porabi končnih odjemalcev na voljo, se na zahtevo končnega odjemalca dajo na voljo ponudniku energetskih storitev, ki ga imenuje končni odjemalec;

(b) zagotovijo, da imajo končni odjemalci možnost elektronskega prejemanja informacij o obračunu in obračunov ter da odjemalci na zahtevo prejmejo jasno in razumljivo pojasnilo o tem, kako je bil pripravljen njihov obračun, zlasti če obračuni ne temeljijo na dejanski porabi;

(c) zagotovijo, da končni odjemalci poleg obračuna dobijo na voljo ustrezne informacije o celovitem prikazu tekočih stroškov za porabljeno energijo v skladu s Prilogo VII;

(d) lahko določijo, da na zahtevo končnega odjemalca informacije, vključene v te obračune, ne štejejo kot zahteva za plačilo. V takšnih primerih države članice zagotovijo, da dobavitelji virov energije nudijo prožno ureditev za dejanska plačila;

(e) zahtevajo, da se informacije o stroških energije in predračuni zanje porabnikom zagotavljajo na zahtevo ter pravočasno in v lahko razumljivi obliki, ki porabnikom omogoča primerjavo ponudb na enaki osnovi.

Člen 11

Stroški dostopa do informacij o merjenju in obračunu

1. Države članice zagotovijo, da končni odjemalci vse svoje obračune za porabo energije in informacije o njih prejmejo brezplačno ter da imajo na ustrezen način in brezplačno tudi dostop do informacij o svoji porabi.

2. Ne glede na odstavek 1 se razdelitev stroškov v zvezi z informacijami o obračunu za individualno porabo ogrevanja in hlajenja v večstanovanjskih in večnamenskih stavbah v skladu s členom 9(3) opravi nepridobitno. Stroške, ki nastanejo zaradi dodelitve te naloge tretji strani, kot je ponudnik storitev ali lokalni dobavitelj energije, ter zajemajo meritev, dodelitev stroškov in obračun za dejansko individualno porabo v takšnih stavbah, je mogoče prenesti na končne odjemalce, kolikor so ti stroški razumni.

▼B

Člen 12

Program za obveščanje in krepitev vloge porabnikov

1. Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, s katerimi male porabnike energije, tudi gospodinjstva, spodbujajo k učinkoviti rabi energije in jim to omogočajo. Ti ukrepi so lahko del nacionalne strategije.

2. Za namene odstavka 1 ti ukrepi vključujejo enega ali več elementov iz točk (a) ali (b):

(a) vrsta instrumentov in politik za spodbujanje spremembe vedenja, med katerimi so lahko:

(i) davčne spodbude;

(ii) dostop do financiranja, nepovratnih sredstev ali subvencij;

(iii) obveščanje;

(iv) vzorčni projekti;

(v) dejavnosti na delovnem mestu;

(b) načini in sredstva za pritegnitev porabnikov in organizacij porabnikov pri morebitni uvedbi inteligentnih števcev z obveščanjem o:

(i) stroškovno učinkovitih in lahko izvedljivih spremembah rabe energije;

(ii) ukrepih za energetsko učinkovitost.

Člen 13

Kazni

Države članice določijo pravila o kaznih, ki se uporabljajo v primeru neupoštevanja nacionalnih določb, sprejetih v skladu s členi 7 do 11 in členom 18(3), ter sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev njihovega izvajanja. Kazni so učinkovite, sorazmerne in odvračilne. Države članice Komisijo obvestijo o teh določbah do 5. junija 2014 ter jo nemudoma uradno obvestijo o kakršnih koli naknadnih spremembah, ki vplivajo nanje.

POGLAVJE III

UČINKOVITOST OSKRBE Z ENERGIJO

Člen 14

Spodbujanje učinkovitosti pri ogrevanju in hlajenju

1. Države članice do 31. decembra 2015 izvedejo celovito oceno možnosti za uporabo soproizvodnje z visokim izkoristkom ter učinkovito daljinsko ogrevanje in hlajenje ter o njej uradno obvestijo Komisijo; ta ocena vključuje informacije iz Priloge VIII. Če so enakovredno oceno že izvedle, o tem uradno obvestijo Komisijo.

▼B

V celoviti oceni se v celoti upošteva analiza nacionalnih možnosti za soproizvodnjo z visokim izkoristkom, opravljena v skladu z Direktivo 2004/8/ES.

Na zahtevo Komisije se ocena posodobi vsakih pet let in pošlje Komisiji. Komisija poda vsako tako zahtevo vsaj eno leto pred rokom.

2. Države članice sprejmejo politike, ki spodbujajo ustrezno upoštevanje – na lokalni in regionalni ravni – možnosti uporabe sistemov učinkovitega ogrevanja in hlajenja, zlasti tistih, ki uporabljajo soproizvodnjo z visokim izkoristkom. Upošteva se možnost razvoja lokalnih in regionalnih trgov toplote.

3. Države članice za namene ocene iz odstavka 1 v skladu z delom 1 Priloge IX izvedejo analizo stroškov in koristi za svoje ozemlje, ki temelji na podnebnih razmerah, ekonomski izvedljivosti in tehnični ustreznosti. Analiza stroškov in koristi lahko prispeva k identifikaciji rešitev za zadovoljevanje potreb po ogrevanju in hlajenju, ki so najbolj gospodarne z viri in stroškovno učinkovite. Navedena analiza stroškov in koristi je lahko del okoljske presoje v skladu z Direktivo 2001/42/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. junija 2001 o presoji vplivov nekaterih načrtov in programov na okolje ([1]).

4. Kadar je pri oceni iz odstavka 1 in analizi iz odstavka 3 ugotovljeno, da obstaja možnost za uporabo soproizvodnje z visokim izkoristkom in/ali učinkovito daljinsko ogrevanje in hlajenje, pri kateri bi bile koristi večje od stroškov, države članice sprejmejo ustrezne ukrepe za razvoj infrastrukture za učinkovito daljinsko ogrevanje in hlajenje in/ali za omogočenje razvoja soproizvodnje z visokim izkoristkom ter uporabe ogrevanja in hlajenja iz odvečne toplote in obnovljivih virov energije v skladu z odstavki 1, 5, in 7.

Kadar pri oceni iz odstavka 1 in analizi iz odstavka 3 ni ugotovljeno, da obstaja možnost, pri kateri bi bile koristi večje od stroškov, vključno z upravnimi stroški za izvedbo analize stroškov in koristi iz odstavka 5, lahko zadevne države članice obrate izvzamejo iz zahtev, določenih v navedenem odstavku.

5. Države članice zagotovijo, da se opravi analiza stroškov in koristi v skladu z delom 2 Priloge IX, kadar je po 5. juniju 2014:

(a) načrtovana nova termoelektrarna, katere skupna vhodna toplotna moč presega 20 MW, za oceno stroškov in koristi zagotavljanja obratovanja elektrarne kot obrata za soproizvodnjo z visokim izkoristkom;

(b) obsežno prenovljena obstoječa termoelektrarna s skupno vhodno toplotno močjo nad 20 MW, za oceno stroškov in koristi njene pretvorbe za soproizvodnjo z visokim izkoristkom;

([1]) UL L 197, 21.7.2001, str. 30.

▼B

(c) načrtovan ali obsežno prenovljen industrijski obrat, katerega skupna vhodna toplotna moč presega 20 MW in ki proizvaja odvečno toploto pri koristni ravni temperature, za oceno stroškov in koristi uporabe odvečne toplote za zadovoljevanje ekonomsko upravičenega povpraševanja, tudi s soproizvodnjo, in priključitve tega obrata na omrežje za daljinsko ogrevanje in hlajenje;

(d) načrtovano novo omrežje za daljinsko ogrevanje in hlajenje ali je v obstoječem omrežju za daljinsko ogrevanje in hlajenje načrtovana nova elektrarna, katere skupna vhodna toplotna moč presega 20 MW, ali naj bi se temeljito prenovil takšen obstoječ obrat, z namenom ocene stroškov in koristi uporabe odvečne toplote iz bližnjih industrijskih obratov.

Nameščanje opreme za zajemanje ogljikovega dioksida, ki se proizvede v kurilnih napravah, z namenom geološkega shranjevanja, kakor je določeno v Direktivi 2009/31/ES, se za namen točk (b), (c) in (d) tega odstavka ne šteje kot prenovitev.

Države članice lahko zahtevajo, da se analiza stroškov in koristi iz točk (c) in (d) izvede v sodelovanju s podjetji, odgovornimi za delovanje omrežij za daljinsko ogrevanje in hlajenje.

6. Države članice lahko iz odstavka 5 izvzamejo:

(a) elektrarne, ki se uporabljajo ob obremenitvenih konicah, in obrate za rezervno proizvodnjo električne energije, ki naj bi v petletnem obdobju obratovali manj kot 1 500 obratovalnih ur na leto kot tekoče povprečje, in sicer na podlagi postopka preverjanja, ki ga vzpostavijo države članice in ki zagotavlja, da je izpolnjeno to merilo za izvzetje;

(b) jedrske elektrarne;

(c) obrate, ki se morajo nahajati v bližini geološkega območja shranjevanja, ki je odobreno v skladu z Direktivo 2009/31/ES.

Države članice lahko za izvzetje posameznih obratov iz določb točk (c) in (d) odstavka 5 določijo tudi prage, izražene s količino razpoložljive uporabne odvečne toplote, povpraševanjem po toploti ali razdaljami med industrijskimi obrati in omrežji za daljinsko ogrevanje.

Države članice do 31. decembra 2013 uradno obvestijo Komisijo o izjemah, sprejetih v skladu s tem odstavkom, pozneje pa tudi o vseh njihovih naknadnih spremembah.

7. Države članice sprejmejo merila za energetsko dovoljenje iz člena 7 Direktive 2009/72/ES ali merila za enakovredno dovoljenje, s katerimi zagotovijo:

(a) upoštevanje izida celovitih ocen iz odstavka 1;

▼B

(b) izpolnitev zahtev iz odstavka 5 ter

(c) upoštevanje izida analize stroškov in koristi iz odstavka 5.

8. Države članice lahko izvzamejo posamezne obrate iz zahtev meril za energetsko dovoljenje in meril za dovoljenje iz odstavka 7, da morajo izvesti možnosti, katerih koristi so večje od stroškov, če je to potrebno zaradi nujnih zakonskih, lastniških ali finančnih razlogov. V teh primerih zadevna država članica v treh mesecih po sprejetju take odločitve Komisiji predloži utemeljeno uradno obvestilo o njej.

9. Odstavki 5, 6, 7 in 8 tega člena se uporabljajo za obrate, zajete v Direktivi 2010/75/EU, brez poseganja v zahteve iz navedene direktive.

10. Države članice na podlagi harmoniziranih referenčnih vrednosti izkoristkov iz točke (f) Priloge II zagotovijo, da je mogoče potrditi izvor električne energije, proizvedene v soproizvodnji z visokim izkoristkom, na podlagi objektivnih, preglednih in nediskriminatornih meril, ki jih določi posamezna država članica. Države članice zagotovijo, da je to potrdilo o izvoru skladno z zahtevami in da so vanj vključene vsaj informacije iz Priloge X. Države članice vzajemno priznajo svoja potrdila o izvoru izključno kot dokazilo o informacijah iz tega odstavka. Vsaka zavrnitev priznanja potrdila o izvoru kot takšnega dokazila, zlasti zaradi preprečevanja goljufije, mora temeljiti na objektivnih, preglednih in nediskriminatornih merilih. Države članice uradno obvestijo Komisijo o takšni zavrnitvi in jo utemeljijo. V primeru zavrnitve priznanja potrdila o izvoru lahko Komisija sprejme odločitev, da bo stran, ki je potrdilo zavrnila, prisilila k priznanju potrdila, zlasti na podlagi objektivnih, preglednih in nediskriminatornih meril, na katerih takšno priznanje temelji.

Komisija je pooblaščena, da z delegiranimi akti v skladu s členom 23 te Direktive pregleda harmonizirane referenčne vrednosti izkoristkov iz Izvedbenega sklepa Komisije 2011/877/EU [1] na podlagi Direktive 2004/8/ES do 31. decembra 2014.

11. Države članice zagotovijo, da se vsaka razpoložljiva podpora soproizvodnji pogojuje s tem, da proizvedena električna energija izvira iz soproizvodnje z visokim izkoristkom in se odvečna toplota učinkovito izkorišča za doseganje prihrankov primarne energije. Za javno podporo soproizvodnji ter proizvodnji in omrežjem za daljinsko ogrevanje po potrebi veljajo pravila o državni pomoči.

Člen 15

Pretvorba, prenos in distribucija energije

1. Države članice zagotovijo, da nacionalni regulativni organi za energetiko pri izvajanju regulativnih nalog, določenih v direktivah 2009/72/ES in 2009/73/ES, glede odločitev o delovanju plinske in električne infrastrukture ustrezno upoštevajo energetsko učinkovitost.

[1] UL L 343, 23.12.2011, str. 91.

▼B

Države članice zlasti zagotovijo, da nacionalni regulativni organi za energetiko z oblikovanjem omrežnih tarif in ureditev v okviru Direktive 2009/72/ES ter ob upoštevanju stroškov in koristi posameznega ukrepa zagotovijo spodbude za upravljavce omrežij, da dajo uporabnikom omrežij na voljo sistemske storitve, ki jim omogočajo izvajanje ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti v okviru nadaljnjega uvajanja pametnih omrežij.

Takšne sistemske storitve lahko določi operater sistema in ne smejo negativno vplivati na varnost sistema.

Države članice za električno energijo zagotovijo, da so v zvezi z regulacijo omrežja in omrežnimi tarifami izpolnjena merila iz Priloge XI, pri čemer se upoštevajo smernice in kodeksi, oblikovani v skladu z Uredbo (ES) št. 714/2009.

2. Države članice zagotovijo, da se do 30. junija 2015:

(a) izvede ocena možnosti za povečanje energetske učinkovitosti njihove plinske in električne infrastrukture, zlasti kar zadeva prenos, distribucijo, uravnavanje obremenitev in interoperabilnost, ter povezanost z obrati za proizvodnjo energije, vključno z možnostmi dostopa za mikrogeneratorje energije;

(b) opredelijo dejanski ukrepi in naložbe za stroškovno učinkovite izboljšave energetske učinkovitosti v omrežni infrastrukturi s časovnim razporedom njihove uvedbe.

3. Države članice lahko dovolijo, da so v sistemih in tarifnih strukturah dovoljene sestavine s socialnim ciljem za prenos in distribucijo energije iz omrežij, če vsi moteči vplivi na sistem prenosa in distribucije ostanejo na potrebni minimalni ravni ter niso nesorazmerni s socialnim ciljem.

4. Države članice zagotovijo, da se v tarifah za prenos in distribucijo odstranijo spodbude, ki negativno vplivajo na celotno učinkovitost (vključno z energetsko učinkovitostjo) proizvodnje, prenosa, distribucije in dobave električne energije, ali tiste, ki bi lahko ovirale odzivanje na povpraševanje pri izravnavi trga in pri zagotavljanju pomožnih storitev. Države članice zagotovijo, da se upravljavci omrežij spodbujajo k izboljšanju učinkovitosti zasnove in delovanja infrastrukture ter da tarife na podlagi Direktive 2009/72/ES omogočajo dobaviteljem, da izboljšajo udeležbo porabnikov pri učinkovitosti sistema, vključno z odzivanjem na povpraševanje glede na nacionalne razmere.

5. Države članice brez poseganja v člen 16(2) Direktive 2009/28/ES ter ob upoštevanju člena 15 Direktive 2009/72/ES in potrebe po zagotavljanju stalne oskrbe s toploto zagotovijo, da v skladu z zahtevami v zvezi z ohranjanjem zanesljivosti in varnosti omrežja, temelječimi na

▼B

preglednih in nediskriminatornih merilih, ki jih določijo pristojni nacionalni organi, operaterji prenosnega in distribucijskega sistema v okviru odgovornosti za razporejanje obratov za proizvodnjo energije na svojem ozemlju:

(a) zagotavljajo prenos in distribucijo električne energije iz soproizvodnje z visokim izkoristkom;

(b) zagotavljajo prednosten ali zagotovljen dostop do omrežja za električno energijo iz soproizvodnje z visokim izkoristkom;

(c) pri razporejanju obratov za proizvodnjo električne energije zagotovijo prednostno pošiljanje električne energije iz soproizvodnje z visokim izkoristkom, če to dopušča varno delovanje nacionalnega elektroenergetskega sistema.

▼C1

Države članice zagotovijo, da so pravila za razvrščanje v zvezi s prednostnim dostopom in pošiljanjem v njihovem elektroenergetskem sistemu jasno in podrobno razložena ter objavljena. Pri zagotavljanju prednostnega dostopa ali pošiljanja za soproizvodnjo z visokim izkoristkom lahko države članice določijo razvrstitev med različnimi vrstami obnovljive energije in soproizvodnje z visokim izkoristkom ter znotraj posameznih vrst, v vsakem primeru pa zagotovijo, da prednostni dostop za energijo iz variabilnih obnovljivih virov energije ali pošiljanje te energije nista ovirana.

▼B

Poleg obveznosti iz prvega pododstavka upravljavci prenosnih in distribucijskih sistemov izpolnjujejo zahteve iz Priloge XII.

Države članice lahko zlasti spodbujajo povezavo do omrežja za električno energijo iz soproizvodnje z visokim izkoristkom, proizvedeno v napravah za malo soproizvodnjo in mikrosoproizvodnjo. Če je ustrezno, države članice sprejmejo ukrepe za spodbujanje upravljavcev omrežij, da sprejmejo postopek preprostega obveščanja „postavi in priglasi“ za postavitev naprav za mikrosoproizvodnjo ter tako poenostavijo in skrajšajo postopek odobritve za posamezne državljane in monterje.

6. Države članice v skladu z zahtevami v zvezi z ohranjanjem zanesljivosti in varnosti omrežja sprejmejo ustrezne ukrepe za zagotovitev, da lahko upravljavci obratov za soproizvodnjo z visokim izkoristkom ponudijo storitve izravnave in druge operativne storitve na ravni operaterjev prenosnih ali distribucijskih sistemov, če je to tehnično in ekonomsko izvedljivo z vidika načina delovanja obrata za soproizvodnjo z visokim izkoristkom. Operaterji prenosnega in distribucijskega sistema zagotovijo, da so takšne storitve del postopka zbiranja ponudb za storitve, ki je pregleden, nediskriminatoren in ga je mogoče nadzirati.

Države članice lahko po potrebi zahtevajo, da operaterji prenosnega sistema in distribucijskega sistema z zmanjševanjem stroškov za vzpostavitev povezave in uporabo sistema spodbujajo postavitev obratov za soproizvodnjo z visokim izkoristkom v bližini območij povpraševanja.

7. Države članice lahko proizvajalcem električne energije iz soproizvodnje z visokim izkoristkom, ki se želijo priključiti v omrežje, dovolijo, da objavijo razpis za dela, povezana s priključitvijo v omrežje.

▼B

8. Države članice zagotovijo, da nacionalni regulativni organi za energetiko spodbujajo vire na strani povpraševanja, kot je odzivanje na povpraševanje, da poleg dobave sodelujejo na veleprodajnih in maloprodajnih trgih.

Ob upoštevanju tehničnih omejitev, značilnih za upravljanje omrežij, države članice zagotovijo, da operaterji prenosnega sistema in operaterji distribucijskega sistema pri izpolnjevanju zahtev za storitve izravnave in pomožne storitve izvajalce odzivanja na povpraševanje, tudi povezovalce, obravnavajo nediskriminatorno na podlagi njihovih tehničnih zmogljivosti.

Ob upoštevanju tehničnih omejitev, značilnih za upravljanje omrežij, države članice spodbujajo dostop in udeležbo odzivanja na povpraševanje na trgu storitev izravnave, rezervnih in drugih sistemskih storitev ter v ta namen med drugim od nacionalnih regulativnih organov na področju energije oziroma, če je to potrebno v skladu z nacionalnim regulativnim sistemom, od operaterjev prenosnega sistema in distribucijskega sistema zahtevajo, da v tesnem sodelovanju z izvajalci storitev odzivanja na povpraševanje in porabniki določijo tehnične podrobnosti za sodelovanje na teh trgih na podlagi tehničnih zahtev, ki veljajo za te trge, in zmogljivosti odzivanja na povpraševanje. V te specifikacije je vključena tudi udeležba povezovalcev.

9. Pri pripravi poročil v skladu z Direktivo 2010/75/EU države članice brez poseganja v člen 9(2) navedene direktive preučijo možnost vključitve informacij o ravneh energetske učinkovitosti obratov, v katerih poteka izgorevanje goriva, s skupno nazivno vhodno toplotno močjo 50 MW ali več na podlagi ustreznih in najboljših razpoložljivih tehnologij, razvitih v skladu z Direktivo 2010/75/EU in Direktivo 2008/1/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. januarja 2008 o celovitem preprečevanju in nadzorovanju onesnaževanja ([1]).

Države članice lahko spodbujajo upravljavce obratov iz prvega pododstavka naj izboljšajo svoje povprečne letne neto operativne ravni.

POGLAVJE IV

HORIZONTALNE DOLOČBE

Člen 16

Razpoložljivost sistemov kvalifikacij, akreditacij in potrjevanja

1. Če država članica meni, da je nacionalna raven tehnične usposobljenosti, objektivnosti in zanesljivosti nezadostna, zagotovi, da so ali postanejo do 31. decembra 2014 na voljo sistemi potrjevanja in/ali akreditacij in/ali enakovredni sistemi kvalifikacij, po potrebi vključno s primernimi programi usposabljanja, za ponudnike energetskih storitev in energetskih pregledov, energetske menedžerje in monterje elementov stavb, povezanih z energijo in opredeljenih v členu 2(9) Direktive 2010/31/EU.

2. Države članice poskrbijo, da sistemi iz odstavka 1 porabnikom zagotavljajo preglednost, da so zanesljivi in prispevajo k doseganju nacionalnih ciljev povečanja energetske učinkovitosti.

([1]) UL L 24, 29.1.2008, str. 8.

▼B

3. Države članice objavijo sisteme potrjevanja in/ali akreditacije ali enakovredne sisteme kvalifikacij iz odstavka 1 ter v zvezi s primerjavami med sistemi in njihovim priznavanjem sodelujejo med seboj in s Komisijo.

Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, s katerimi porabnike seznanijo, da so v skladu s členom 18(1) na voljo sistemi kvalifikacij in/ali potrjevanja.

Člen 17

Obveščanje in usposabljanje

1. Države članice zagotovijo, da so informacije o razpoložljivih mehanizmih za energetsko učinkovitost ter finančnih in pravnih okvirih pregledne ter da se obsežno posredujejo vsem zadevnim udeležencem na trgu, vključno s porabniki, gradbeniki, arhitekti, inženirji, okoljskimi in energetskimi pregledovalci ter monterji elementov stavb, kakor so opredeljeni v Direktivi 2010/31/EU.

Države članice spodbujajo seznanjanje bank in drugih finančnih institucij z možnostmi sodelovanja pri financiranju ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti, tudi z ustanovitvijo javno-zasebnih partnerstev.

2. Države članice ustvarijo ustrezne pogoje, da lahko udeleženci na trgu porabnikom energije nudijo ustrezne in ciljne informacije ter svetovanje o energetski učinkovitosti.

3. Komisija pregleda učinek svojih ukrepov v podporo razvoju platform, v okviru katerih med drugim evropski organi za socialni dialog spodbujajo programe usposabljanja o energetski učinkovitosti, ter po potrebi uvede dodatne ukrepe. Spodbuja razpravo evropskih socialnih partnerjev o energetski učinkovitosti.

4. Države članice ob sodelovanju zainteresiranih strani, tudi lokalnih in regionalnih organov, spodbujajo ustrezne pobude za obveščanje, osveščanje in usposabljanje, ki državljane seznanjajo s koristmi in praktičnimi vidiki sprejemanja ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti.

5. Komisija spodbuja izmenjavo in obsežno razširjanje informacij o najboljših praksah energetske učinkovitosti v državah članicah.

Člen 18

Energetske storitve

1. Države članice spodbujajo trg energetskih storitev in dostop MSP do tega trga, tako da:

(a) razširjajo jasne in lahko dostopne informacije o:

▼B

(i) razpoložljivih pogodbah o energetskih storitvah in klavzulah, ki bi morale biti vključene v takšne pogodbe, da se zagotovijo prihranki energije in pravice končnih odjemalcev;

(ii) finančnih instrumentih, spodbudah, nepovratnih sredstvih in posojilih v podporo projektom o storitvah energetske učinkovitosti;

(b) spodbujajo razvoj oznak kakovosti, med drugim tistih, ki jih podeljujejo poklicna združenja;

(c) objavljajo in redno posodabljajo seznam razpoložljivih ponudnikov energetskih storitev, ki so kvalificirani in/ali potrjeni, in njihovih kvalifikacij in/ali potrdil v skladu s členom 16 ali zagotovljajo povezavo, na kateri lahko ponudniki energetskih storitev objavljajo informacije;

(d) podpirajo javni sektor pri sprejemanju ponudb za energetske storitve, zlasti za izvedbo prenove stavb, tako da:

(i) zagotavljajo vzorčne pogodbe za pogodbeno zagotavljanje prihranka energije, ki vsebujejo vsaj točke, naštete v Prilogi XIII;

(ii) zagotavljajo informacije o najboljših praksah pri pogodbenem zagotavljanju prihranka energije, vključno z analizo stroškov in koristi, za katero je uporabljen pristop celotnega življenjskega kroga, če je takšna analiza na voljo;

(e) v okviru nacionalnega akcijskega načrta za energetsko učinkovitost izvedejo kakovostni pregled trenutnega stanja in prihodnjega razvoja trga energetskih storitev.

2. Države članice po potrebi podpirajo pravilno delovanje trga energetskih storitev, tako da

(a) določijo kontaktno točko/kontaktne točke, pri katerih lahko končni odjemalci dobijo informacije iz odstavka 1, in objavijo podatke o njih;

(b) po potrebi sprejmejo ukrepe za odpravo regulativnih in neregulativnih ovir, ki upočasnjujejo uvedbo pogodbenega zagotavljanja prihranka energije in drugih vzorčnih storitev za energetsko učinkovitost, namenjenih določitvi in/ali izvedbi ukrepov za prihranek energije;

(c) preučijo možnost uvedbe ali zadolžitve za opravljanje vloge neodvisnega mehanizma, kot je varuh pravic, da bi zagotovili učinkovito obravnavo pritožb in izvensodno obravnavo sporov, ki izhajajo iz pogodb o energetskih storitvah;

(d) omogočijo neodvisnim posrednikom na trgu, da sodelujejo pri spodbujanju razvoja trga na strani povpraševanja in ponudbe.

▼B

3. Države članice zagotovijo, da se distributerji energije, operaterji distribucijskega sistema in podjetja za maloprodajo energije vzdržijo vseh dejavnosti, ki bi lahko ovirale povpraševanje po energetskih storitvah in njihovo zagotavljanje ali izvajanje drugih ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti ali ki bi zadrževale razvoj trgov takih storitev ali ukrepov, vključno z zaprtjem trga za konkurente ali zlorabo prevladujočega položaja.

Člen 19

Drugi ukrepi za spodbujanje energetske učinkovitosti

1. Države članice ocenijo in brez poseganja v temeljna načela zakonodaje držav članic o lastninskih in najemnih razmerjih po potrebi sprejmejo ustrezne ukrepe za odpravo regulativnih in neregulativnih ovir za energetsko učinkovitost, zlasti v zvezi z:

(a) razdelitvijo spodbud med lastnika in najemnika stavbe ali med lastnike, da bi zagotovili, da se navedene strani, zato ker posamezno ne bi pridobile polnih koristi ali ker ni pravil o razdelitvi stroškov in koristi med njimi, vključno z nacionalnimi predpisi in ukrepi, ki urejajo postopke odločanja o večlastniški lastnini, ne odvrnejo od naložb v izboljšanje učinkovitosti, ki bi jih sicer izvedle;

(b) pravnimi in regulativnimi določbami ter upravnimi praksami v zvezi z javnimi nakupi ter letno pripravo proračuna in obračunavanjem za zagotovitev, da se posamezni javni organi ne odvrnejo od naložb v izboljšanje energetske učinkovitosti in čim večjega zmanjšanja stroškov življenjskega kroga ter od uporabe pogodbenega zagotavljanja prihranka energije in drugih mehanizmov financiranja s tretje strani na dolgoročni pogodbeni osnovi.

Taki ukrepi za odpravo ovir lahko vključujejo zagotavljanje spodbud, razveljavitev ali spremembo pravnih ali regulativnih določb, sprejetje smernic in razlagalnih sporočil ali poenostavitev upravnih postopkov. Take ukrepe je mogoče združiti z zagotavljanjem izobraževanja, usposabljanja in specifičnih informacij ter tehnične pomoči v zvezi z energetsko učinkovitostjo.

2. V prvem nacionalnem akcijskem načrtu za energetsko učinkovitost, navedenem v členu 24(2), se Komisija uradno obvesti o oceni ovir in ukrepov iz odstavka 1. Komisija spodbuja izmenjavo najboljših nacionalnih praks v tej zvezi.

Člen 20

Nacionalni sklad za energetsko učinkovitost, financiranje in tehnična podpora

1. Države članice brez poseganja v člena 107 in 108 Pogodbe o delovanju Evropske unije omogočajo vzpostavitev finančnih mehanizmov ali uporabo obstoječih mehanizmov za ukrepe za izboljšanje energetske učinkovitosti, tako da bodo dosežene največje koristi financiranja iz različnih virov.

▼B

2. Komisija po potrebi neposredno ali prek evropskih finančnih institucij pomaga državam članicam pri oblikovanju finančnih mehanizmov in sistemov tehnične podpore za večjo energetsko učinkovitost v posameznih sektorjih.

3. Komisija spodbuja izmenjavo najboljših praks med pristojnimi nacionalnimi ali regionalnimi oblastmi ali organi, npr. prek letnih srečanj regulativnih organov, javnih podatkovnih baz z informacijami o izvajanju ukrepov v državah članicah in primerjave med državami.

4. Države članice lahko ustanovijo nacionalni sklad za energetsko učinkovitost. Namen tega sklada je podpirati nacionalne pobude za energetsko učinkovitost.

5. Države članice lahko dopustijo, da se obveznosti, določene v členu 5(1), izpolnijo z letnimi prispevki v nacionalni sklad za energetsko učinkovitost v znesku, ki je enak znesku naložb, potrebnih za izpolnitev teh obveznosti.

6. Države članice lahko zavezanim stranem omogočijo, da svoje obveznosti, določene v členu 7(1), izpolnijo tako, da v nacionalni sklad za energetsko učinkovitost letno prispevajo znesek, ki je enak znesku naložb, potrebnih za izpolnitev teh obveznosti.

7. Države članice lahko svoje prihodke od dodeljenih letnih emisij v skladu z Odločbo št. 406/2009/ES uporabijo za razvoj inovativnih mehanizmov financiranja, s katerimi bo mogoče uresničiti cilj izboljšanja energetske učinkovitosti stavb iz člena 5.

Člen 21

Pretvorbeni faktorji

Za primerjavo prihrankov energije in pretvorbo v primerljivo enoto se uporabljajo pretvorbeni faktorji, določeni v Prilogi IV, razen če je upravičena uporaba drugih pretvorbenih faktorjev.

POGLAVJE V

KONČNE DOLOČBE

Člen 22

Delegirani akti

1. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 23 za pregled harmoniziranih referenčnih vrednosti izkoristkov iz drugega pododstavka člena 14(10).

2. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 23, da vrednosti, metode za izračun, privzeti koeficient primarne energije in zahteve iz prilog I, II, III, IV, V, VII, VIII, IX, X in XII prilagodi tehničnemu napredku.

▼B

Člen 23

Izvajanje pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.

2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 22 se prenese na Komisijo za obdobje petih let od 4. decembra 2012.

3. Pooblastilo iz člena 22 lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. Z odločitvijo o preklicu pooblastila preneha veljati prenos pooblastila, naveden v tej odločitvi. Odločitev začne učinkovati dan po njeni objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši datum, ki je v njej določen. Odločitev ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.

4. Takoj ko Komisija sprejme delegirani akt, o tem istočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.

5. Delegirani akt, sprejet v skladu s členom 22, začne veljati le, če niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotujeta delegiranemu aktu v roku dveh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu, ali če sta pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestila Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za dva meseca.

Člen 24

Pregled in spremljanje izvajanja

1. Države članice od leta 2013 vsako leto do 30. aprila poročajo o napredku, doseženem v zvezi z nacionalnimi cilji povečanja energetske učinkovitosti v skladu z delom 1 Priloge XIV. Poročilo je lahko del nacionalnih programov reform iz Priporočila Sveta 2010/410/EU z dne 13. julija 2010 o širših smernicah ekonomskih politik držav članic in Unije ([1]).

2. Države članice do 30. aprila 2014 in nato vsaka tri leta predložijo nacionalne akcijske načrte za energetsko učinkovitost. Nacionalni akcijski načrti za energetsko učinkovitost zajemajo bistvene ukrepe za izboljšanje energetske učinkovitosti in pričakovane in/ali dosežene prihranke energije, tudi pri dobavi, prenosu in distribuciji energije ter pri končni porabi energije, z namenom doseganja nacionalnih ciljev povečanja energetske učinkovitosti, navedenih v členu 3(1). Nacionalni akcijski načrti za energetsko učinkovitost se dopolnijo s posodobljenimi ocenami pričakovane skupne porabe primarne energije leta 2020 in tudi ocenjenimi ravnmi porabe primarne energije v sektorjih, navedenih v delu 1 Priloge XIV.

([1]) UL L 191, 23.7.2010, str. 28.

▼B

Komisija do 31. decembra 2012 pripravi okvirno predlogo za nacionalne akcijske načrte za energetsko učinkovitost. Ta okvirna predloga se sprejme v skladu s svetovalnim postopkom iz člena 26(2). Nacionalni akcijski načrti za energetsko učinkovitost v vsakem primeru vključujejo podatke iz Priloge XIV.

3. Komisija ovrednoti letna poročila in nacionalne akcijske načrte za energetsko učinkovitost ter oceni, v kolikšnem obsegu so države članice napredovale pri doseganju nacionalnih ciljev povečanja energetske učinkovitosti, kot je zahtevano v členu 3(1), in izvajanju te direktive. Komisija svojo oceno predloži Evropskemu parlamentu in Svetu. Komisija lahko na podlagi ocene poročil in nacionalnih akcijskih načrtov za energetsko učinkovitost državam članicam izda priporočila.

4. Komisija spremlja učinek izvajanja te direktive na direktive 2003/87/ES, 2009/28/ES in 2010/31/EU ter na Odločbo št. 406/2009/ES in industrijske sektorje, zlasti tiste, ki so izpostavljeni visokemu tveganju premestitve emisij CO_2 in so navedeni v Sklepu 2010/2/EU.

5. Komisija prvič pregleda, ali je možnost izvzetja iz določb, predvidena v členu 14(6), še potrebna, pri oceni prvega nacionalnega akcijskega načrta za energetsko učinkovitost, nato pa vsaka tri leta. Kadar pregled razkrije, da katerega koli od meril za ta izvzetja ob upoštevanju razpoložljivosti toplotne obremenitve in dejanskih pogojev delovanja izvzetih obratov ni več mogoče upravičiti, Komisija predlaga ustrezne ukrepe.

6. Države članice v skladu z metodologijo iz Priloge I Komisiji vsako leto do 30. aprila predložijo statistične podatke o nacionalni proizvodnji električne energije in toplote iz soproizvodnje z visokim in nizkim izkoristkom v primerjavi skupnimi zmogljivostmi za proizvodnjo toplote in električne energije. Države članice predložijo tudi letne statistične podatke o zmogljivostih za proizvodnjo toplote in električne energije iz soproizvodnje in o gorivih za soproizvodnjo ter proizvodnji in zmogljivostih daljinskega ogrevanja in hlajenja v primerjavi s skupnimi zmogljivostmi za proizvodnjo toplote in električne energije. Države članice predložijo statistične podatke o prihrankih primarne energije, doseženih z uporabo soproizvodnje, v skladu z metodologijo iz Priloge II.

7. Komisija do 30. junija 2014 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži oceno iz člena 3(2), po potrebi skupaj s predlogi za nadaljnje ukrepe.

8. Komisija ob upoštevanju zahtev iz Direktive 2004/18/ES do 5. decembra 2015 pregleda učinkovitost izvajanja člena 6 in predloži poročilo Evropskemu parlamentu in Svetu. Temu poročilu se po potrebi priložijo predlogi za nadaljnje ukrepe.

▼B

9. Komisija do 30. junija 2016 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o izvajanju člena 7. Poročilu se po potrebi priloži zakonodajni predlog za enega ali več naslednjih namenov:

(a) sprememba končnega datuma iz člena 7(1);

(b) pregled zahtev iz člena 7(1), (2) in (3);

(c) določitev dodatnih splošnih zahtev, zlasti v zvezi z zadevami iz člena 7(7).

10. Komisija do 30. junija 2018 oceni napredek držav članic pri odpravi regulativnih in neregulativnih ovir, navedenih v členu 19(1). Tej oceni po potrebi sledijo predlogi za nadaljnje ukrepe.

11. Komisija omogoči, da so poročila iz odstavkov 1 in 2 javno dostopna.

Člen 25

Spletna platforma

Komisija za spodbujanje praktičnega izvajanja direktive na nacionalni, regionalni in lokalni ravni vzpostavi spletno platformo. Ta platforma podpira izmenjavo izkušenj glede praks, primerjalnih analiz, dejavnosti mreženja in inovativnih praks.

Člen 26

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga odbor. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 4 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 27

Spremembe in razveljavitve

1. Direktiva 2006/32/ES se razveljavi s 5. junijem 2014, razen člena 4(1) do (4) navedene direktive ter prilog I, III in IV navedene direktive, brez poseganja v obveznosti držav članic v zvezi z roki za prenos navedene direktive v nacionalno zakonodajo. Člen 4(1) do (4) ter priloge I, III in IV k Direktivi 2006/32/ES se razveljavijo s 1. januarjem 2017.

Direktiva 2004/8/ES se razveljavi s 5. junijem 2014, brez poseganja v obveznosti držav članic v zvezi z roki za prenos navedene direktive v nacionalno zakonodajo.

Sklicevanja na direktivi 2006/32/ES in 2004/8/ES se razumejo kot sklicevanja na to direktivo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge XV.

▼B

2. Člen 9(1) in (2) Direktive 2010/30/EU se črta s 5. junijem 2014.

3. Direktiva 2009/125/ES se spremeni:

1. vstavi se naslednja uvodna izjava:

„(35a) Z Direktivo 2010/31/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 2010 o energetski učinkovitosti stavb (*) se od držav članic zahteva, da določijo energetske učinkovitosti elementov stavb, ki so del ovoja stavbe, ter zahteve za sisteme glede celotne energetske učinkovitosti, pravilne namestitve in ustrezne velikosti, prilagoditve in nadzora tehničnih stavbnih sistemov, ki se namestijo v obstoječe stavbe. S cilji te direktive je združljivo, da lahko te zahteve v določenih okoliščinah omejujejo namestitev izdelkov, povezanih z energijo, ki ustrezajo tej direktivi in njenim izvedbenim ukrepom, če takšne zahteve ne povzročijo neupravičenih tržnih ovir.

_____

(*) UL L 153, 18.6.2010, str. 13.“;

2. na koncu člena 6(1) se doda naslednji stavek:

„To ne posega v zahteve glede energetske učinkovitosti ter zahteve za sisteme, ki jih določijo države članice v skladu s členom 4(1) in členom 8 Direktive 2010/31/EU.“.

Člen 28

Prenos

1. Države članice uveljavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, do 5. junija 2014.

Ne glede na prvi pododstavek države članice uveljavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 4, prvim pododstavkom člena 5(1), členom 5(5), členom 5(6), zadnjim pododstavkom člena 7(9), členom 14(6), členom 19(2), členom 24(1) in členom 24(2) ter točko 4 Priloge V, in sicer do datumov, ki so v njih navedeni.

Komisiji takoj sporočijo besedilo teh predpisov.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice sporočijo Komisiji besedilo temeljnih predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

▼B

Člen 29

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 30

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

▼B

PRILOGA I

SPLOŠNA NAČELA ZA IZRAČUN ELEKTRIČNE ENERGIJE IZ SOPROIZVODNJE

Del I

Splošna načela

Vrednosti, ki se uporabljajo za izračun električne energije iz soproizvodnje, se določijo na podlagi pričakovanega ali dejanskega obratovanja naprave pri običajnih pogojih uporabe. Pri napravah za mikrosoproizvodnjo lahko izračun temelji na potrjenih vrednostih.

(a) Proizvodnja električne energije iz soproizvodnje je enaka skupni letni proizvodnji električne energije naprave, merjeni pri izhodnih sponkah glavnih generatorjev,

(i) pri napravah za soproizvodnjo tipov (b), (d), (e), (f), (g) in (h) iz dela II s celotnim letnim izkoristkom, ki ga določijo države članice, na ravni najmanj 75 % in

(ii) pri napravah za soproizvodnjo tipov (a) in (c) iz dela II s celotnim letnim izkoristkom, ki ga določijo države članice, na ravni najmanj 80 %.

(b) Pri napravah za soproizvodnjo s celotnim letnim izkoristkom pod vrednostjo iz točke (i) v točki (a) (naprave za soproizvodnjo tipov (b), (d), (e), (f), (g) in (h) iz dela II) ali s celotnim letnim izkoristkom pod vrednostjo iz točke (ii) v točki (a) (naprave za soproizvodnjo tipov (a) in (c) iz dela II) se električna energija iz soproizvodnje izračuna po naslednji formuli:

$E_{CHP}=H_{CHP}*C$

pri čemer:

E_{CHP} pomeni količino električne energije iz soproizvodnje;

C pomeni razmerje med električno energijo in toploto;

H_{CHP} pomeni količino koristne toplote iz soproizvodnje (izračunane v ta namen kot skupna proizvodnja toplote minus katera koli toplota, proizvedena v ločenih kotlih ali z odvzemom sveže pare iz parnega generatorja, nameščenega pred turbino).

Izračun električne energije iz soproizvodnje mora temeljiti na dejanskem razmerju med električno energijo in toploto. Če dejansko razmerje med električno energijo in toploto naprave za soproizvodnjo ni znano, se lahko za naprave tipov (a), (b), (c), (d) in (e) iz dela II, zlasti za statistične namene, uporabijo naslednje privzete vrednosti, če je izračunana električna energija iz soproizvodnje manjša ali enaka skupni proizvodnji električne energije iz naprave:

Tip naprave	Privzeto razmerje med električno energijo in toploto, C
Plinska turbina s kombiniranim ciklom z rekuperacijo toplote	0,95
Protitlačna parna turbina	0,45
Odjemno kondenzacijska parna turbina	0,45
Plinska turbina z rekuperacijo toplote	0,55
Motor z notranjim zgorevanjem	0,75

▼B

Če države članice za razmerja med električno energijo in toploto za naprave tipov (f), (g) (h), (i), (j) in (k) iz dela II uvedejo privzete vrednosti, se te vrednosti objavijo in sporočijo Komisiji.

(c) Če se delež energijske vsebnosti vložka goriva v postopku soproizvodnje ponovno pridobi v kemikalijah in se reciklira, se lahko ta delež odšteje od vložka goriva pred izračunom celotnega izkoristka iz točk (a) in (b).

(d) Države članice lahko določijo razmerje med električno energijo in toploto kot razmerje med električno energijo in koristno toploto pri obratovanju soproizvodnje z nižjo zmogljivostjo ter pri tem uporabijo obratovalne podatke določene naprave.

(e) Države članice lahko za izračun po točkah (a) in (b) uporabijo druga poročevalna obdobja kot eno leto.

Del II

Tehnologije za soproizvodnjo, ki jih zajema ta direktiva

(a) Plinska turbina s kombiniranim ciklom z rekuperacijo toplote

(b) Protitlačna parna turbina

(c) Odjemno kondenzacijska parna turbina

(d) Plinska turbina z rekuperacijo toplote

(e) Motor z notranjim zgorevanjem

(f) Mikroturbine

(g) Stirlingovi motorji

(h) Gorivne celice

(i) Parni motorji

(j) Motorji z organskim Rankinovim ciklom

(k) Katera koli druga vrsta tehnologije ali njihova kombinacija, ki spada pod opredelitev pojma iz člena 2(30).

Države članice pri izvajanju in uporabi splošnih načel za izračun električne energije iz soproizvodnje uporabijo podrobne smernice, določene v Odločbi Komisije 2008/952/ES z dne 19. novembra 2008 o določitvi podrobnih smernic za izvajanje in uporabo Priloge II k Direktivi 2004/8/ES Evropskega parlamenta in Sveta ([1]).

([1]) UL L 338, 17.12.2008, str. 55.

▼B

PRILOGA II

METODOLOGIJA ZA DOLOČANJE IZKORISTKA POSTOPKA SOPROIZVODNJE

Vrednosti, ki se uporabljajo za izračun izkoristka soproizvodnje in prihrankov primarne energije, se določijo na podlagi pričakovanega ali dejanskega obratovanja naprave pri običajnih pogojih uporabe.

(a) Soproizvodnja z visokim izkoristkom

V tej direktivi soproizvodnja z visokim izkoristkom izpolnjuje naslednji merili:

— energija, proizvedena v napravah za soproizvodnjo, zagotovi najmanj 10-odstotni prihranek primarne energije, izračunan v skladu s točko (b), v primerjavi z referenčnimi vrednostmi za ločeno proizvodnjo toplote in električne energije,

— energija iz naprav za malo soproizvodnjo in mikrosoproizvodnjo, ki zagotavlja prihranek primarne energije, se lahko šteje za soproizvodnjo z visokim izkoristkom.

(b) Izračun prihranka primarne energije

Prihranek primarne energije, ki se zagotovi s soproizvodnjo v skladu s Prilogo I, se izračuna po naslednji formuli:

$$PES = \left(1 - \frac{1}{\frac{CHPH\eta}{RefH\eta} + \frac{CHPE\eta}{RefE\eta}}\right) \times 100\%$$

pri čemer:

PES pomeni prihranke primarne energije.

CHP Hη pomeni toplotni izkoristek soproizvodnje, opredeljen kot letno proizvedena koristna toplota, deljena z vložkom goriva, ki se porabi za proizvodnjo vsote koristne toplote in električne energije iz soproizvodnje.

Ref Hη pomeni referenčno vrednost izkoristka za ločeno proizvodnjo toplote.

CHP Eη pomeni električni izkoristek soproizvodnje, opredeljen kot letna električna energija iz soproizvodnje, deljena z vložkom goriva, ki se uporabi za proizvodnjo vsote koristne toplote in električne energije iz soproizvodnje. Če naprava za soproizvodnjo proizvaja mehansko energijo, se lahko letna električna energija iz soproizvodnje poveča za dodatni element, ki predstavlja količino električne energije, enakovredno količini mehanske energije. Ta dodatni element ne zagotavlja pravice do izdaje potrdila o izvoru v skladu s členom 14(10).

Ref Eη pomeni referenčno vrednost izkoristka za ločeno proizvodnjo električne energije.

(c) Izračuni prihrankov energije z uporabo alternativnega izračuna

Države članice lahko prihranek primarne energije iz proizvodnje toplote in električne energije ter mehanske energije izračunajo, kot je prikazano v nadaljevanju, ne da bi za izključitev deleža toplote in električne energije, ki ne izvirata iz soproizvodnje, uporabile Prilogo I. Takšna proizvodnja se lahko šteje kot soproizvodnja z visokim izkoristkom, če izpolnjuje merili za

▼B

izkoristke iz točke (a) te priloge in če je pri napravah za soproizvodnjo z električno močjo večjo od 25 MW celotni izkoristek nad 70 %. Vendar se specifikacija količine električne energije iz soproizvodnje, pridobljene v taki proizvodnji, za izdajanje potrdil o izvoru in za statistične namene določi v skladu s Prilogo I.

Če se prihranek primarne energije za določen postopek izračuna z uporabo drugega načina, opisanega zgoraj, se prihranek primarne energije izračuna po formuli iz točke (b) te priloge, pri čemer se: „CHP Hη“ nadomesti s „Hη“ in „CHP Eη“ z „Eη“, pri čemer:

Hη pomeni toplotni izkoristek postopka, opredeljen kot letno proizvedena toplota, deljena z vložkom goriva, ki se uporabi za proizvodnjo vsote proizvedene toplote in električne energije.

Eη pomeni električni izkoristek postopka, opredeljen kot letno proizvedena električna energija, deljena z vložkom goriva, ki se uporabi za proizvodnjo vsote proizvedene toplote in električne energije. Če naprava za soproizvodnjo proizvaja mehansko energijo, se lahko letna električna energija iz soproizvodnje poveča za dodatni element, ki predstavlja količino električne energije, enakovredno količini mehanske energije. Ta dodatni element ne zagotavlja pravice do izdaje potrdila o izvoru v skladu s členom 14(10).

(d) Države članice lahko za izračun v skladu s točkama (b) in (c) te priloge uporabijo druga poročevalna obdobja kot eno leto.

(e) Pri napravah za mikrosoproizvodnjo lahko izračun prihrankov primarne energije temelji na potrjenih vrednostih.

(f) Referenčne vrednosti izkoristka za ločeno proizvodnjo toplote in električne energije

Harmonizirane referenčne vrednosti izkoristkov so sestavljene iz matrike vrednosti, diferencirane po ustreznih dejavnikih, vključno z letom izdelave in vrstami goriva, in morajo temeljiti na izčrpno dokumentirani analizi, med drugim ob upoštevanju podatkov o obratovanju v realnih razmerah, mešanice goriv in podnebnih razmer ter tudi uporabljenih tehnologij za soproizvodnjo.

Izkoristek obratovanja ločene proizvodnje toplote in električne energije, ki naj bi jo soproizvodnja nadomestila, se določi glede na referenčne vrednosti izkoristka za ločeno proizvodnjo toplote in električne energije v skladu s formulo iz točke (b).

Referenčne vrednosti izkoristka se izračunajo v skladu z naslednjimi načeli:

1. pri napravah za soproizvodnjo temelji primerjava z ločeno proizvodnjo električne energije na načelu primerjanja istih kategorij goriva;

2. vsaka naprava za soproizvodnjo se primerja z najboljšo razpoložljivo in ekonomsko upravičeno tehnologijo za ločeno proizvodnjo toplote in električne energije na trgu v letu izdelave naprave za soproizvodnjo;

3. referenčne vrednosti izkoristka za naprave za soproizvodnjo, ki so starejše od 10 let, se določijo na podlagi referenčnih vrednosti za naprave, ki so stare 10 let;

4. referenčne vrednosti izkoristka za ločeno proizvodnjo električne energije in proizvodnjo toplote odražajo podnebne razlike med državami članicami.

▼B

PRILOGA III

ZAHTEVE GLEDE ENERGETSKE UČINKOVITOSTI ZA IZDELKE, STORITVE IN STAVBE, KI JIH KUPUJEJO OSREDNJE VLADE

Osrednje vlade ob nakupu izdelkov, storitev ali stavb, če je to skladno s stroškovno učinkovitostjo, ekonomsko izvedljivostjo, širšo trajnostjo, tehnično ustreznostjo ter zadostno konkurenco:

(a) kupijo le izdelke, ki izpolnjujejo merilo najvišjega razreda energetske učinkovitosti, če je izdelek zajet v delegiranem aktu, sprejetem v skladu z Direktivo 2010/30/EU ali s povezano izvedbeno direktivo Komisije, kolikor je mogoče ob upoštevanju potrebe po zagotovitvi zadostne konkurence;

(b) kadar je izdelek, ki ga točka (a) ne zajema, zajet v izvedbenem ukrepu v okviru Direktive 2009/125/ES, sprejetem po začetku veljavnosti te direktive, kupijo le izdelke, ki izpolnjujejo merila energetske učinkovitosti iz navedenega izvedbenega ukrepa;

(c) kupijo pisarniško opremo, ki je zajeta v Sklepu Sveta 2006/1005/ES z dne 18. decembra 2006 o sklenitvi Sporazuma med vlado Združenih držav Amerike in Evropsko skupnostjo o usklajevanju programov za označevanje energetske učinkovitosti pisarniške opreme ([1]) in izpolnjuje zahteve za energetsko učinkovitost, ki niso manj stroge od specifikacij, navedenih v Prilogi C sporazuma, priloženega navedenemu sklepu;

(d) kupijo le pnevmatike, ki izpolnjujejo merilo najvišjega razreda glede na izkoristek goriva, kakor je opredeljeno v Uredbi (ES) št. 1222/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o označevanju pnevmatik glede na izkoristek goriva in druge bistvene parametre ([2]). Ta zahteva javnim organom ne preprečuje, da bi kupili pnevmatike najvišjega razreda glede na oprijem na mokri podlagi ali zunanji kotalni hrup, kadar je to utemeljeno zaradi varnosti ali javnega zdravja;

(e) v svojih razpisih za naročila storitev zahtevajo, da ponudniki storitev pri izvajanju zadevnih storitev uporabljajo le izdelke, ki izpolnjujejo zahteve iz točk (a) do (d). Ta zahteva se uporablja samo za nove izdelke, ki jih ponudniki storitev delno ali v celoti kupijo za zagotavljanje zadevne storitve;

(f) kupijo le stavbe ali sklenejo nove najemne pogodbe samo za tiste stavbe, ki izpolnjujejo vsaj minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti iz člena 5(1), razen kadar je namen nakupa stavbe naslednji:

  (i) izvedba temeljite prenove ali rušenja,

  (ii) v primeru javnih organov ponovna prodaja stavbe, ne da bi jo javni urgan uporabljal za svoje potrebe, ali

  (iii) ohraniti stavbo, ki je uradno zaščitena kot del zaščitenega okolja ali zaradi njenega posebnega arhitekturnega ali zgodovinskega pomena.

Skladnost s temi zahtevami se potrdi z energetsko izkaznico iz člena 11 Direktive 2010/31/EU.

([1]) UL L 381, 28.12.2006, str. 24.
([2]) UL L 342, 22.12.2009, str. 46.

▼B

PRILOGA IV

ENERGIJSKA VSEBNOST IZBRANIH GORIV ZA KONČNO RABO – PRETVORBENA TABELA (1)

Energetski proizvod	kJ (NKV)	kgoe (NKV)	kWh (NKV)
1 kg koksa	28 500	0,676	7,917
1 kg črnega premoga	17 200 — 30 700	0,411 — 0,733	4,778 — 8,528
1 kg briketov iz rjavega premoga	20 000	0,478	5,556
1 kg črnega lignita	10 500 — 21 000	0,251 — 0,502	2,917 — 5,833
1 kg rjavega premoga	5 600 — 10 500	0,134 — 0,251	1,556 — 2,917
1 kg oljnega skrilavca	8 000 — 9 000	0,191 — 0,215	2,222 — 2,500
1 kg šote	7 800 — 13 800	0,186 — 0,330	2,167 — 3,833
1 kg šotnih briketov	16 000 — 16 800	0,382 — 0,401	4,444 — 4,667
1 kg mazuta (težko olje)	40 000	0,955	11,111
1 kg lahkega kurilnega olja	42 300	1,010	11,750
1 kg motornega bencina	44 000	1,051	12,222
1 kg parafina	40 000	0,955	11,111
1 kg utekočinjenega naftnega plina	46 000	1,099	12,778
1 kg zemeljskega plina (1)	47 200	1,126	13,10
1 kg utekočinjenega zemeljskega plina	45 190	1,079	12,553
1 kg lesa (25 % vlage) (2)	13 800	0,330	3,833
1 kg peletov/lesnih stiskancev	16 800	0,401	4,667
1 kg odpadkov	7 400 — 10 700	0,177 — 0,256	2,056 — 2,972
1 MJ pridobljene toplote	1 000	0,024	0,278
1 kWh električne energije	3 600	0,086	1 (3)

Vir: Eurostat.

(1) 93 % metana.

(2) Države članice lahko uporabijo druge vrednosti, odvisno od najpogosteje uporabljanih vrst lesa v zadevni državi članici.

(3) Velja, kadar so prihranki energije izračunani v smislu primarne energije s pristopom od spodaj navzgor na podlagi porabe končne energije. Države članice lahko za prihranke električne energije v kWh uporabijo privzeti pretvorbeni količnik v vrednosti 2,5. Države članice lahko uporabijo drugačen pretvorbeni količnik, če lahko njegovo uporabo upravičijo.

(1) Države članice lahko uporabijo drugačen pretvorbeni količnik, če lahko njegovo uporabo upravičijo.

▼B

PRILOGA V

Skupne metode in načela za izračun učinka sistemov obveznosti energetske učinkovitosti ali drugih ukrepov politike iz člena 7(1), (2) in (9) ter člena 20(6)

1. Metode za izračun prihranka energije za namene člena 7(1) in (2) ter točk (b), (c), (d), (e) in (f) drugega pododstavka člena 7(9) ter člena 20(6).

   Zavezane, udeležene ali pooblaščene strani ali javni organi izvajalci lahko uporabijo eno ali več naslednjih metod za izračun prihranka energije:

   (a) predvideni prihranek, ki se določi na podlagi rezultatov predhodnih energetskih izboljšav v podobnih obratih, izvedenih pod neodvisnim nadzorom. Splošni pristop je imenovan „predhodni“;

   (b) izmerjeni prihranek, pri čemer se prihranek zaradi izvedbe ukrepa ali paketa ukrepov določi z beleženjem dejanskega zmanjšanja porabe energije ob ustreznem upoštevanju dejavnikov, kot so dodatnost, zasedenost, ravni proizvodnje in vreme, ki lahko vplivajo na porabo. Splošni pristop je imenovan „naknadni“;

   (c) skalirani prihranek, pri čemer se uporabijo tehnične ocene prihranka. Tak pristop se lahko uporabi samo, kadar je pridobitev zanesljivih izmerjenih podatkov za določen obrat težavna ali nesorazmerno draga, na primer pri zamenjavi kompresorja ali električnega motorja z drugačno vrednostjo kWh od tiste, za katero so bili izmerjeni neodvisni podatki o prihranku, ali kadar jih na podlagi nacionalno uveljavljenih metodologij in meril izvedejo kvalificirani ali akreditirani strokovnjaki, ki so neodvisni od zavezanih, udeleženih ali pooblaščenih strani;

   (d) anketno ugotovljeni prihranek, kadar se ugotavlja odziv porabnikov na nasvete, kampanje obveščanja in sisteme označevanja ali potrjevanja ali merjenje z inteligentnimi števci. Ta pristop se lahko uporablja le za prihranek, ki je posledica spremembe vedenja porabnikov. Ne uporablja pa se za prihranek, ki je rezultat izvedbe fizičnih ukrepov.

2. Pri ugotavljanju prihranka energije zaradi ukrepa za energetsko učinkovitost za namene člena 7(1) in (2) ter točk (b), (c), (d), (e) in (f) drugega pododstavka člena 7(9) ter člena 20(6) se uporabljajo naslednja načela:

   (a) upošteva se lahko samo prihranek, ki presega naslednje ravni:

      (i) standarde emisijskih vrednosti Unije za nove osebne avtomobile in nova lahka gospodarska vozila na podlagi izvajanja Uredbe (ES) št. 443/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o določitvi standardov emisijskih vrednosti za nove osebne avtomobile kot del celostnega pristopa Skupnosti za zmanjšanje emisij CO_2 iz lahkih tovornih vozil [1] oziroma Uredbe (EU) št. 510/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2011 o določitvi standardov emisijskih vrednosti za nova lahka gospodarska vozila kot del celostnega pristopa Unije za zmanjšanje emisij CO_2 iz lahkih tovornih vozil [2];

[1] UL L 140, 5.6.2009, str. 1.
[2] UL L 145, 31.5.2011, str. 1.

▼B

(ii) zahteve Unije v zvezi z umikom nekaterih izdelkov, povezanih z energijo, s trga zaradi izvajanja izvedbenih ukrepov na podlagi Direktive 2009/125/ES in

(b) zaradi podnebnih razlik med regijami se lahko države članice odločijo, da prihranke prilagodijo standardni vrednosti ali da uskladijo različne prihranke energije s temperaturnimi razlikami med regijami;

(c) dejavnosti zavezane, udeležene ali pooblaščene strani morajo biti dokazljivo pomembne za prihranek, ki naj bi bil dosežen;

(d) prihranka, ki izhaja iz posamičnega ukrepa, si ne more lastiti več kot ena stran;

(e) pri izračunu prihranka energije se upošteva, koliko časa bo prihranek učinkoval. To se lahko izračuna s seštetjem prihrankov, ki bodo doseženi na podlagi vsakega posameznega ukrepa med začetkom njegovega izvajanja in 31. decembrom 2020. Države članice lahko sprejmejo tudi drugo metodo, za katero se ocenjuje, da bo zagotovila vsaj isto skupno količino prihranka. Države članice ob uporabi drugih metod zagotovijo, da skupna količina prihranka energije, izračunana po teh drugih metodah, ne preseže količine prihranka energije, ki bi jo dobile, če bi prihranek izračunale s seštevkom prihrankov, doseženih na podlagi vsakega posameznega ukrepa med začetkom njegovega izvajanja in 31. decembrom 2020. Države članice v svojem prvem akcijskem načrtu za energetsko učinkovitost v skladu s Prilogo XIV k tej direktivi podrobno opišejo, katere druge metode so uporabile in s kakšnimi določbami so zagotovile izpolnitev te zavezujoče zahteve za izračun, in

(f) ukrepi zavezanih, udeleženih ali pooblaščenih strani, posamični ali skupni, katerih cilj je trajno preoblikovanje izdelkov, opreme ali trgov na višjo raven energetske učinkovitosti, so dovoljeni in

(g) pri spodbujanju uveljavitve ukrepov za energetsko učinkovitost države članice zagotovijo ohranitev standardov kakovosti za izdelke, storitve in izvedbo ukrepov. Če takih standardov ni, jih države članice uvedejo v sodelovanju z zavezanimi, udeleženimi ali pooblaščenimi stranmi.

3. Pri ugotavljanju prihranka energije zaradi ukrepov politike na podlagi točke (a) drugega pododstavka člena 7(9) se uporabljajo naslednja načela:

(a) upošteva se lahko samo prihranek energije zaradi ukrepov obdavčitve, ki presegajo najnižje ravni obdavčitve goriv v skladu z Direktivo Sveta 2003/96/ES z dne 27. oktobra 2003 o prestrukturiranju okvira Skupnosti za obdavčitev energentov in električne energije [1] ali Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost [2];

(b) za izračun učinka se uporabijo najnovejši reprezentativni uradni podatki o prožnosti cen in

(c) prihranek energije zaradi spremljajočih instrumentov davčne politike, vključno z davčnimi spodbudami ali plačili v sklad, se upošteva ločeno.

[1] UL L 283, 31.10.2003, str. 51.
[2] UL L 347, 11.12.2006, str. 1.

▼B

4. Uradna priglasitev metodologije

Države članice do 5. decembra 2013 uradno obvestijo Komisijo o podrobni metodologiji, ki so jo predlagale za delovanje sistemov obveznosti energetske učinkovitosti in za namene člena 7(9) in člena 20(6). Taka uradna obvestila – razen pri davkih – vključujejo podrobnosti o:

(a) zavezanih, udeleženih ali pooblaščenih straneh ali javnih organih izvajalcih;

(b) ciljnih sektorjih;

(c) ciljni ravni prihranka energije ali pričakovanem prihranku, ki naj bi bil dosežen v celotnem obdobju in vmesnih obdobjih;

(d) trajanju obdobja obveznosti in vmesnih obdobij;

(e) kategorijah upravičenih ukrepov;

(f) metodologiji za izračun, vključno s tem, kako se določita dodatnost in pomembnost ter katere metodologije in merila se uporabljajo za tehnično oceno;

(g) trajanju ukrepov;

(h) pristopu za upoštevanje podnebnih razlik znotraj države članice;

(i) standardih kakovosti;

(j) protokolih za spremljanje in preverjanje ter o tem, na kakšen način bo zagotovljena njihova neodvisnost od zavezanih, udeleženih ali pooblaščenih strani;

(k) protokolih za preglede in

(l) kako je upoštevana obveznost izpolnitve zahtev iz drugega pododstavka člena 7(1).

Pri davkih se v uradnih obvestilih navedejo podrobnosti o:

(a) ciljnih sektorjih in segmentu davkoplačevalcev;

(b) javnih organih izvajalcih;

(c) pričakovanem prihranku, ki naj bi bil dosežen;

(d) trajanju davčnega ukrepa in vmesnih obdobij in

(e) metodologiji izračuna, vključno z dejavniki prožnosti cen.

▼B

PRILOGA VI

Minimalna merila za energetske preglede, vključno s tistimi, ki se opravijo v okviru sistemov upravljanja z energijo

Energetski pregledi iz člena 8 temeljijo na naslednjih smernicah:

(a) podlaga zanje so ažurni, izmerjeni, sledljivi obratovalni podatki o porabi energije in (za električno energijo) diagrami porabe;

(b) zajemajo podroben pregled diagrama porabe energije za stavbe ali skupine stavb, tehnološke procese ali industrijske obrate, vključno s prevozom;

(c) če je le mogoče izhajajo iz analize stroškov celotnega življenjskega kroga in ne iz preprostih amortizacijskih dob, tako da se upoštevajo dolgoročni prihranki, preostala vrednost dolgoročnih naložb in diskontne stopnje;

(d) so sorazmerni in dovolj reprezentativni, da je mogoče iz njih dobiti zanesljivo sliko splošne energetske učinkovitosti in zanesljivo določiti najboljše možnosti za izboljšanje.

Energetski pregledi omogočajo podrobne in potrjene izračune za predlagane ukrepe, tako da se zagotovijo jasne informacije o možnih prihrankih.

Omogočeno mora biti shranjevanje podatkov, uporabljenih v energetskih pregledih, zaradi opravljanja analiz za preteklo porabo in spremljanje učinkovitosti.

▼B

PRILOGA VII

Minimalne zahteve za obračunavanje in informacije o obračunu na podlagi dejanske porabe

1. Minimalne zahteve za obračunavanje

1.1 Obračunavanje na podlagi dejanske porabe

Da bi lahko končni odjemalci uravnavali svojo porabo energije, bi se obračunavanje na podlagi dejanske porabe moralo izvesti vsaj enkrat na leto, informacije o obračunu pa bi morale biti dane na voljo najmanj štirikrat letno na zahtevo ali če so potrošniki izbrali možnost elektronskega prejemanja obračuna, sicer pa dvakrat na leto. Iz te zahteve je mogoče izvzeti plin, ki se uporablja samo za kuhanje.

1.2. Minimalne informacije, ki morajo biti navedene na računu

Države članice zagotovijo, da so, če je ustrezno, v obračunih, pogodbah, transakcijah in potrdilih, izdanih na distribucijskih postajah, končnim odjemalcem v jasni in razumljivi obliki na voljo naslednje informacije oziroma da so te informacije priložene navedenim dokumentom:

(a) veljavne dejanske cene in dejanska poraba energije;

(b) primerjave med sedanjo porabo energije končnega odjemalca in porabo energije v istem obdobju prejšnjega leta, po možnosti v grafični obliki;

(c) kontaktni podatki organizacij končnih odjemalcev, energetskih agencij ali podobnih organov, vključno z naslovi spletnih strani, na katere se je mogoče obrniti za informacije o razpoložljivih ukrepih za izboljšanje energetske učinkovitosti, primerjalnih diagramih porabe končnih odjemalcev in objektivnih tehničnih specifikacijah za opremo, ki porablja energijo.

Kadar koli je to mogoče in koristno, države članice poleg tega zagotovijo, da so končnim odjemalcem v obračunih, pogodbah, transakcijah in potrdilih, izdanih na distribucijskih postajah, v jasni in razumljivi obliki na voljo primerjave s povprečnim standardnim ali referenčnim končnim odjemalcem iz iste porabniške kategorije ali pa da so te informacije priložene navedenim dokumentom oziroma je končni odjemalec nanje napoten.

1.3 Nasveti v zvezi z energetsko učinkovitostjo na računih in druge povratne informacije za končne odjemalce

Distributerji energije, operaterji distribucijskega sistema in podjetja za maloprodajo energije v pogodbah in ob spremembah teh pogodb ter v računih, ki jih prejmejo odjemalci, ali na spletnih straneh, namenjenih posameznim odjemalcem, na jasen in razumljiv način obvestijo svoje odjemalce o kontaktnih podatkih neodvisnih centrov za svetovanje potrošnikom, energetskih agencij ali podobnih ustanov, vključno z naslovi njihovih spletnih strani, na katere se je mogoče obrniti za nasvete o razpoložljivih ukrepih energetske učinkovitosti, primerjalnih diagramih o porabi energije in tehničnih specifikacijah za naprave, ki porabljajo energijo, pri čemer lahko ti nasveti omogočijo zmanjšanje porabe energije teh naprav.

▼B

PRILOGA VIII

Možnosti za učinkovitost pri ogrevanju in hlajenju

1. Celovita ocena nacionalnih možnosti za učinkovito ogrevanje in hlajenje iz člena 14(1) vključuje:

(a) opis potreb po ogrevanju in hlajenju;

(b) napoved spreminjanja teh potreb v naslednjih desetih letih, zlasti ob upoštevanju razvoja potreb v stavbah in različnih sektorjih industrije;

(c) zemljevid nacionalnega ozemlja, na katerem je brez razkrivanja poslovno občutljivih podatkov navedeno naslednje:

(i) mesta, kjer je potrebno ogrevanje in hlajenje, vključno z:

— občinami in gosto naseljenimi območji z indeksom pozidanosti vsaj 0,3 in

— industrijskimi območji s skupno letno porabo energije za ogrevanje in hlajenje nad 20 GWh;

(ii) obstoječa in načrtovana infrastruktura za daljinsko ogrevanje in hlajenje;

(iii) mesta, ki bi lahko zagotavljala oskrbo z ogrevanjem in hlajenjem, vključno z:

— elektrarnami s skupno letno proizvodnjo električne energije nad 20 GWh in

— sežigalnicami odpadkov,

— obstoječimi in načrtovanimi obrati za soproizvodnjo, ki uporabljajo tehnologije iz dela II Priloge I, in obrati za daljinsko ogrevanje;

(d) opredelitev potreb po ogrevanju in hlajenju, ki jih je mogoče zadovoljiti s soproizvodnjo z visokim izkoristkom, vključno s hišno mikrosoproizvodnjo, ter daljinskim ogrevanjem in hlajenjem;

(e) opredelitev možnosti za dodatno soproizvodnjo z visokim izkoristkom, med drugim zaradi prenove obstoječih in gradnje novih elektrarn in industrijskih obratov ali drugih objektov in naprav, ki proizvajajo odvečno toploto;

(f) opredelitev možnosti za povečanje energetske učinkovitosti infrastrukture za daljinsko ogrevanje in hlajenje;

(g) strategije, politike in ukrepe, ki so lahko sprejeti do leta 2020 in do leta 2030 za uresničitev možnosti iz točke (e), da bi se zadovoljile potrebe iz točke (d), če je ustrezno vključno s predlogi za:

(i) povečanje deleža soproizvodnje pri ogrevanju in hlajenju ter proizvodnji električne energije in

(ii) razvoj učinkovite infrastrukture za daljinsko ogrevanje in hlajenje, ki se bo prilagajala razvoju soproizvodnje z visokim izkoristkom ter uporabi ogrevanja in hlajenja iz odvečne toplote in obnovljivih virov energije;

▼B

(iii) spodbujanje postavljanja novih termoelektrarn in industrijskih obratov, ki proizvajajo odvečno toploto, v krajih, kjer se lahko izkoristi največ razpoložljive odvečne toplote za zadostitev obstoječih ali načrtovanih potreb po ogrevanju in hlajenju;

(iv) spodbujanje postavitve novih stanovanjskih območij ali novih industrijskih obratov, ki v proizvodnem procesu porabljajo toploto, v krajih, kjer lahko razpoložljiva odvečna toplota v skladu s celovito oceno prispeva k zadostitvi njihovih potreb po ogrevanju in hlajenju. To lahko vključuje predloge, ki spodbujajo postavitev več posameznih obratov na istem območju, s čimer bi se zagotovilo optimalno ravnovesje med potrebami po ogrevanju in hlajenju ter njuno ponudbo;

(v) spodbujanje priključitve termoelektrarn, industrijskih obratov, ki proizvajajo odvečno toploto, sežigalnic odpadkov in drugih obratov za pridobivanje energije iz odpadkov na lokalno omrežje za daljinsko ogrevanje ali hlajenje;

(vi) spodbujanje priključitve stanovanjskih območij in industrijskih obratov, ki v proizvodnem procesu porabljajo toploto, na lokalno omrežjem za daljinsko ogrevanje ali hlajenje;

(h) delež soproizvodnje z visokim izkoristkom ter ugotovljene možnosti in dosežen napredek v skladu z Direktivo 2004/8/ES;

(i) ocena pričakovanega prihranka primarne energije;

(j) ocena javnih ukrepov podpore ogrevanju in hlajenju, če so sprejeti, skupaj z letnim proračunom in opredelitvijo morebitnega elementa pomoči. To ne vpliva na ločeno priglasitev javnih programov podpore za oceno državne pomoči.

2. Celovita ocena je lahko v ustreznem obsegu sestavljena iz več regionalnih ali lokalnih načrtov in strategij.

▼B

PRILOGA IX

ANALIZA STROŠKOV IN KORISTI

Del 1

Splošna načela analize stroškov in koristi

Priprava analiz stroškov in koristi za ukrepe spodbujanja učinkovitosti pri ogrevanju in hlajenju iz člena 14(3) je namenjena vzpostavitvi podlage za odločanje o kvalificirani prednostni razvrstitvi omejenih virov na ravni družbe.

Analiza stroškov in koristi lahko zajema bodisi projektno oceno bodisi skupino projektov za širšo lokalno, regionalno ali nacionalno oceno, da bi v okviru načrtovanja oskrbe s toploto ugotovili, katera možnost oskrbe z ogrevanjem ali hlajenjem je stroškovno najbolj ugodna in koristna za dano geografsko območje.

Analiza stroškov in koristi za namene člena 14(3) vključuje ekonomsko analizo, ki zajema socialno-ekonomske in okoljske dejavnike.

Analize stroškov in koristi vključujejo naslednje ukrepe in vprašanja:

(a) Opredelitev sistemske meje in geografske meje

Področje uporabe zadevnih analiz stroškov in koristi opredeljuje tudi zadevni energetski sistem. Geografska meja poteka po ustreznem natančno opredeljenem geografskem območju, npr. dani regiji ali velemestnem območju, da bi se izognili izbiri rešitev, ki niso najbolj ugodne v pristopu za vsak projekt posebej.

(b) Celosten pristop k možnostim glede ponudbe in potreb

Analiza stroškov in koristi upošteva vse ustrezne vire oskrbe, ki so na voljo znotraj sistemskih in geografskih meja, ter pri tem uporablja razpoložljive podatke, vključno z odvečno toploto iz elektrarn in iz industrijskih obratov ter obnovljivih virov, pa tudi značilnosti in spreminjanje potreb po ogrevanju in hlajenju.

(c) Določitev izhodiščnega scenarija

Izhodiščni scenarij se uporablja kot referenčna točka, na podlagi katere se ocenjujejo alternativni scenariji.

(d) Opredeljevanje alternativnih scenarijev

Razmisli se o vseh ustreznih alternativah izhodiščnemu scenariju. Scenarije, ki zaradi tehničnih ali finančnih razlogov, zaradi nacionalnih predpisov ali časovnih omejitev niso izvedljivi, je mogoče izločiti že v zgodnji fazi analize stroškov in koristi, če je to utemeljeno s skrbnimi, jasnimi in izčrpno dokumentiranimi premisleki.

Pri analizi stroškov in koristi alternativnih scenarijev glede na izhodiščni scenarij bi bilo treba upoštevati samo soproizvodnjo z visokim izkoristkom, učinkovito daljinsko ogrevanje in hlajenje ali možnosti za učinkovito individualno ogrevanje in hlajenje.

(e) Metoda izračuna presežka koristi glede na stroške

(i) Ocenijo in primerjajo se skupni dolgoročni stroški in skupne dolgoročne koristi pri posameznih možnostih dobave ogrevanja ali hlajenja.

▼B

(ii) Merilo pri ocenjevanju je neto sedanja vrednost.

(iii) Časovni okvir se izbere tako, da je mogoče zajeti vse ustrezne stroške in koristi scenarija. Na primer, ustrezen časovni okvir za plinsko elektrarno bi lahko bil 25 let, za sistem daljinskega ogrevanja 30 let, za opremo za ogrevanje, kot so bojlerji, pa 20 let.

(f) Izračun in napoved cen ter druge predpostavke za ekonomsko analizo

(i) Države članice za pripravo analiz stroškov in koristi sporočijo predpostavke v zvezi s cenami najpomembnejših vhodnih in izhodnih dejavnikov ter diskontne stopnje.

(ii) Diskontna stopnja, ki se uporabi v ekonomski analizi za izračun neto sedanje vrednosti, se izbere v skladu z evropskimi ali nacionalnimi smernicami ([1]).

(iii) Če je ustrezno, države članice v nacionalnem in/ali regionalnem/lokalnem okviru uporabijo nacionalne, evropske ali mednarodne napovedi gibanja cen energije.

(iv) Cene, ki se uporabijo v ekonomski analizi, odražajo resnične socialno-ekonomske stroške in koristi, vanje pa bi morali biti vključeni zunanji stroški, kot so učinki na okolje in zdravje, če je mogoče, tj. če obstaja tržna cena ali če je že vključena v evropske ali nacionalne predpise.

(g) Ekonomska analiza: popis učinkov

V ekonomskih analizah se upoštevajo vsi ustrezni ekonomski učinki.

Države članice lahko pri sprejemanju odločitev ocenijo in upoštevajo stroške in prihranke energije, ugotovljene v analiziranih scenarijih, ki so posledica večje prožnosti pri dobavi energije in izboljšanja delovanja električnih omrežij, tudi stroške in prihranke, do katerih ni prišlo zaradi manjšega vlaganja v infrastrukturo.

Pri stroških in koristih se upošteva najmanj naslednje:

(i) Koristi

— Vrednost proizvodnje za potrošnika (toplota in elektrika)

— Zunanje koristi, kot so koristi za okolje in zdravje, kolikor je to mogoče.

(ii) Stroški

— Stroški kapitala za obrate in opremo

— Stroški kapitala za pripadajoča energetska omrežja

— Variabilni in fiksni stroški obratovanja

— Stroški energije

— Okoljski in zdravstveni stroški, kolikor je mogoče

([1]) V nacionalni diskontni stopnji, ki naj bi bila uporabljena v ekonomski analizi, bi morali biti upoštevani podatki Evropske centralne banke.

▼B

(h) Analiza občutljivosti:

vključi se analiza občutljivosti, s katero se na podlagi različnih cen energije, diskontnih stopenj in drugih variabilnih faktorjev, ki bistveno vplivajo na rezultat izračunavanj, ocenijo stroški in koristi projekta ali skupine projektov.

Države članice določijo pristojne organe, odgovorne za izvedbo analiz stroškov in koristi iz člena 14. Države članice od pristojnih lokalnih, regionalnih in nacionalnih organov ali operaterjev posameznih obratov lahko zahtevajo, da izvedejo ekonomsko in finančno analizo. Predložijo podrobne metodologije in predpostavke v skladu s to prilogo ter oblikujejo in objavijo postopke za ekonomsko analizo.

Del 2

Načela za namen člena 14(5) in (7)

Analize stroškov in koristi zagotovijo informacije za ukrepe iz člena 14(5) in (7):

Če se načrtuje obrat, ki je namenjen samo proizvodnji električne energije, ali obrat, ki ne izkorišča toplote, se naredi primerjava med načrtovanim obratom ali načrtovano prenovo in enakovrednim obratom, ki proizvaja enako količino električne energije ali procesne toplote, vendar izkorišča odvečno toploto in dobavlja toploto prek omrežij za soproizvodnjo z visokim izkoristkom in/ali za daljinsko ogrevanje in hlajenje.

Pri oceni se v okviru danih geografskih mej upošteva načrtovani obrat in vsa ustrezna mesta, na katerih je ali bi lahko bilo potrebno ogrevanje in bi jih lahko oskrboval ta obrat, ob upoštevanju racionalnih možnosti (npr. tehnične izvedljivosti in oddaljenosti).

Sistemska meja se določi tako, da so vključeni načrtovani obrat in toplotne obremenitve, kot so stavba(-e) in tehnološki proces. V okviru te sistemske meje se določijo in primerjajo skupni stroški zagotavljanja toplote in električne energije za oba primera.

V toplotno obremenitev je vključena obstoječa toplotna obremenitev, kot so industrijski obrati ali obstoječi sistem daljinskega ogrevanja, na urbanih območjih pa tudi toplotna obremenitev in stroški, do katerih bi prišlo, če bi bila skupina stavb ali del mesta oskrbovana z novimi omrežji za daljinsko ogrevanje in/ali nanje priključena.

Analiza stroškov in koristi se opravi na podlagi opisa načrtovanega obrata in obrata ali obratov, s katerimi se ta primerja, v katerem so navedeni električna oziroma toplotna zmogljivost, vrsta goriva, načrtovana uporaba in načrtovano letno število obratovalnih ur, lokacija ter potrebe po električni in toplotni energiji.

Zaradi primerjave se upoštevajo potreba po toplotni energiji ter načini ogrevanja in hlajenja, ki jih uporabljajo bližnja mesta, kjer je potrebno ogrevanje. V primerjavo so zajeti stroški, povezani z infrastrukturo, za načrtovani obrat in obrat, s katerim se ta primerja.

Analiza stroškov in koristi za namene člena 14(5) vključuje ekonomsko analizo, ki zajema finančno analizo, ki prikazuje dejanske transakcije v denarnem toku naložb v posamezne obrate in njihovo obratovanje.

Projekti s pozitivnim rezultatom analize stroškov in koristi so tisti, za katere diskontirana vsota koristi v ekonomski in finančni analizi presega diskontirano vsoto stroškov (presežek koristi glede na stroške).

▼B

Države članice določijo vodilne smernice za metodologijo, predpostavke in časovni okvir za ekonomsko analizo.

Države članice lahko od podjetij, odgovornih za obratovanje termoelektrarn, industrijskih obratov, omrežij za daljinsko ogrevanje in hlajenje, ali drugih strank, na katera vpliva opredelitev sistemskih in geografskih meja, zahtevajo podatke, ki bodo uporabljeni pri oceni stroškov in koristi posameznega obrata.

▼B

PRILOGA X

Potrdilo o izvoru električne energije, proizvedene v soproizvodnji z visokim izkoristkom

(a) Države članice sprejmejo ukrepe, s katerimi zagotovijo naslednje:

(i) potrdilo o izvoru električne energije iz soproizvodnje z visokim izkoristkom:

— omogoča proizvajalcem, da dokažejo, da je električna energija, ki jo prodajajo, proizvedena v soproizvodnji z visokim izkoristkom, potrdilo pa se za ta namen izda na zahtevo proizvajalca,

— je točno, zanesljivo in zaščiteno pred goljufijami,

— se izda, posreduje in razveljavi elektronsko;

(ii) ista energijska enota iz soproizvodnje z visokim izkoristkom se upošteva le enkrat.

(b) Potrdilo o izvoru iz člena 14(10) vsebuje vsaj naslednje podatke:

(i) ime, lokacijo, vrsto in (toplotno in električno) zmogljivost obrata, v katerem je bila energija proizvedena;

(ii) datume in kraje proizvodnje;

(iii) spodnjo kalorično vrednost goriva, iz katerega je bila električna energija proizvedena;

(iv) količino in namen uporabe toplote, ki je bila proizvedena skupaj z električno energijo;

(v) količino električne energije iz soproizvodnje z visokim izkoristkom skladno s Prilogo II, zajeto v potrdilu,

(vi) prihranek primarne energije, izračunan v skladu s Prilogo II na podlagi harmoniziranih referenčnih vrednosti izkoristkov, ki so navedene v točki (f) Priloge II;

(vii) nazivno električno in toplotno učinkovitost obrata;

(viii) ali je obrat dobil pomoč za naložbe in v kakšni višini;

(ix) ali je energijska enota prejela katero koli drugo obliko nacionalnega programa podpore in v kakšnem obsegu ter vrsto programa podpore;

(x) datum, ko je obrat začel obratovati, in

(xi) datum in državo izdaje ter enotno identifikacijsko številko.

Potrdilo o izvoru standardno velja za 1 MWh. Nanaša se na neto proizvedeno električno energijo, ki se izmeri na mejah elektrarne in pošlje v omrežje.

▼B

PRILOGA XI

Merila energetske učinkovitosti za regulacijo energetskega omrežja in za tarife električnega omrežja

1. Omrežne tarife upoštevajo znižanje stroškov v omrežjih, doseženih na strani povpraševanja in z ukrepi odzivanja na povpraševanje ter porazdeljenim pridobivanjem energije, vključno s prihranki zaradi zmanjševanja stroškov dobave ali naložb v omrežje in učinkovitejšega delovanja omrežja.

2. Regulacija omrežja in omrežne tarife operaterjem omrežij ali podjetjem za maloprodajo energije ne preprečujejo, da bi dajali na razpolago sistemske storitve za ukrepe odzivanja na povpraševanje, upravljanje povpraševanja in porazdeljeno pridobivanje energije na organiziranih trgih električne energije, zlasti:

   (a) preusmeritev končnih odjemalcev z obremenitve v času konic na obremenitev zunaj konic ob upoštevanju razpoložljivosti energije iz obnovljivih virov, energije, pridobljene v soproizvodnji, in porazdeljenega pridobivanja energije;

   (b) prihranke energije zaradi odzivanja energetskih povezovalcev na povpraševanje porazdeljenih potrošnikov;

   (c) zmanjšanje povpraševanja zaradi ukrepov za energetsko učinkovitost, ki jih sprejmejo ponudniki energetskih storitev, vključno s podjetji za energetske storitve;

   (d) povezavo in razporejanje proizvodnih virov pri nižjih ravneh napetosti;

   (e) povezavo proizvodnih virov, ki so bližje kraju porabe, in

   (f) shranjevanje energije.

   V tej določbi izraz „organizirani trgi električne energije“ vključuje trge OTC in borze električne energije za trgovanje z energijo, zmogljivostjo, storitvami izravnave in pomožnimi storitvami v vseh časovnih okvirih, vključno s terminskimi trgi, kratkoročnimi trgi za en dan vnaprej in meddnevnimi trgi.

3. Tarife za omrežje ali maloprodajo lahko podpirajo dinamično določanje cen za ukrepe odzivanja na povpraševanje s strani končnih odjemalcev, in sicer:

   (a) tarife glede na čas porabe;

   (b) določanje cen v konicah;

   (c) določanje cen v realnem času in

   (d) popuste v konicah.

▼B

PRILOGA XII

ZAHTEVE GLEDE ENERGETSKE UČINKOVITOSTI ZA OPERATERJE PRENOSNEGA SISTEMA IN OPERATERJE DISTRIBUCIJSKEGA SISTEMA

Operaterji prenosnega sistema in operaterji distribucijskega sistema:

(a) vzpostavijo in objavijo standardna pravila v zvezi s prevzemanjem in delitvijo stroškov za tehnične prilagoditve, kot so priključitve na omrežje in ojačitve omrežja, izboljšano delovanje omrežja in nediskriminatorno izvajanje omrežnih kodeksov, ki so potrebna, da bi vključili nove proizvajalce, ki dovajajo električno energijo, proizvedeno v soproizvodnji z visokim izkoristkom, v povezano omrežje;

(b) zagotovijo vsem novim proizvajalcem električne energije, proizvedene v soproizvodnji z visokim izkoristkom, ki želijo biti povezani v sistem, izčrpne in potrebne zahtevane informacije, vključno s:

  (i) celovito in podrobno oceno stroškov, povezanih s priključitvijo na omrežje;

  (ii) razumnim in točnim časovnim razporedom za prejemanje in obdelavo vlog za priključitev na omrežje;

  (iii) razumnim okvirnim časovnim razporedom za vsako predlagano priključitev na omrežje. Celoten proces priključitve na omrežje ne bi smel biti daljši od 24 mesecev, pri čemer se upoštevata praktična izvedljivost in nediskriminatornost;

(c) zagotovitvijo standardizirane in poenostavljene postopke za priključitev porazdeljenih proizvajalcev energije v soproizvodnji z visokim izkoristkom na omrežje.

Standardna pravila iz točke (a) temeljijo na objektivnih, preglednih in nediskriminatornih merilih, zlasti ob upoštevanju vseh stroškov in koristi, povezanih s priključitvijo teh proizvajalcev na omrežje. V pravilih so lahko določene različne vrste priključitve.

▼B

PRILOGA XIII

Minimalni obseg podatkov, ki jih je treba vključiti v pogodbe za zagotavljanje prihranka energije, sklenjene z javnim sektorjem, ali med razpisne pogoje, ki so z njimi povezani

— Jasen in pregleden seznam ukrepov za povečanje učinkovitosti, ki jih je treba izvajati, ali rezultatov povečanja učinkovitosti, ki jih je treba doseči.

— Zagotovljeni prihranki, ki bodo doseženi z izvajanjem ukrepov iz pogodbe.

— Trajanje in ključne točke pogodbe, pogoji in odpovedni rok.

— Jasen in pregleden seznam obveznosti vsake pogodbenice.

— Referenčni datum(-i) za določitev doseženih prihrankov.

— Jasen in pregleden seznam faz pri izvajanju ukrepa ali paketa ukrepov in, če je ustrezno, s tem povezani stroški.

— Obveznost, da se v celoti izvajajo ukrepi iz pogodbe, in dokumentiranje vseh sprememb med projektom.

— Predpisi, ki določajo vključitev enakovrednih zahtev v katero koli podizvajalsko pogodbo s tretjimi stranmi.

— Jasen in pregleden prikaz finančnih posledic projekta in porazdelitev deleža obeh strani pri doseženih denarnih prihrankih (tj. plačilo ponudniku storitve).

— Jasne in pregledne določbe o merjenju in preverjanju doseženih zagotovljenih prihrankov, preverjanju kakovosti in jamstvih.

— Določbe, ki pojasnjujejo postopke v primeru spreminjanja okvirnih pogojev, ki vplivajo na vsebino in rezultat pogodbe (tj. spremembe pri cenah energije, intenzivnosti rabe obrata).

— Podrobnosti o obveznostih vsake pogodbenice in kaznih za njihovo kršitev.

▼B

PRILOGA XIV

SPLOŠNI OKVIR ZA POROČANJE

Del 1

Splošni okvir za letna poročila

Letna poročila iz člena 24(1) zagotavljajo podlago za spremljanje napredka pri doseganju nacionalnih ciljev za leto 2020. Države članice zagotovijo, da poročila vključujejo vsaj naslednje informacije:

(a) oceno naslednjih kazalnikov za predzadnje leto (leto X ([1])–2):

(i) poraba primarne energije;

(ii) skupna poraba končne energije;

(iii) poraba končne energije po posameznih sektorjih:

— industrijski sektor

— prometni sektor (ločeno za potniški in tovorni promet, če so podatki na voljo)

— gospodinjstva

— storitveni sektor;

(iv) bruto dodana vrednost po posameznih sektorjih:

— industrijski sektor

— storitveni sektor;

(v) razpoložljivi dohodek gospodinjstev;

(vi) bruto domači proizvod (BDP);

(vii) proizvodnja električne energije v termoelektrarnah;

(viii) proizvodnja električne energije pri soproizvodnji toplotne in električne energije;

(ix) proizvodnja toplote v termoelektrarnah;

(x) proizvodnja toplote v napravah za soproizvodnjo toplotne in električne energije, vključno z industrijsko odvečno toploto;

(xi) vložek goriva v termoelektrarnah;

(xii) potniški kilometri (pkm), če so podatki na voljo;

(xiii) tonski kilometri (tkm), če so podatki na voljo;

(xiv) kombinirani prevoženi kilometri (pkm + tkm), če podatki za (xii) in (xiii) niso na voljo;

(xv) prebivalstvo.

Države članice analizirajo vzroke, zaradi katerih se poraba energije v nekaterih sektorjih ne spreminja ali se povečuje, in ocenam priložijo svoje mnenje.

Drugo in naslednja poročila vključujejo tudi točke (b) do (e):

(b) najnovejše podatke o glavnih zakonodajnih in nezakonodajnih ukrepih, ki so se izvajali v prejšnjem letu in so prispevali k doseganju splošnih nacionalnih ciljev povečanja energetske učinkovitosti za leto 2020;

([1]) X = tekoče leto.

▼B

(c) skupno tlorisno površino stavb s skupno uporabno tlorisno površino več kot 500 m^2 oziroma več kot 250 m^2 po 9. juliju 2015 v lasti in uporabi osrednje vlade držav članic, ki 1. januarja v letu, v katerem je treba predložiti poročilo, niso izpolnjevale zahtev glede energetske učinkovitosti iz člena 5(1);

(d) skupno tlorisno površino ogrevanih in/ali hlajenih stavb v lasti in uporabi osrednje vlade držav članic, ki je bila obnovljena v preteklem letu, kakor je navedeno v členu 5(1), ali prihranek energije v upravičenih stavbah v lasti in uporabi osrednje vlade držav članic, kakor je navedeno v členu 5(6);

(e) prihranke energije, dosežene v okviru nacionalnih sistemov obveznosti energetske učinkovitosti iz člena 7(1) ali alternativnih ukrepov, sprejetih na podlagi člena 7(9).

Prvo poročilo vključuje tudi nacionalne cilje iz člena 3(1).

V letno poročilo iz člena 24(1) lahko države članice vključijo tudi dodatne nacionalne cilje. Ti so zlasti lahko povezani s statističnimi kazalniki, naštetimi v točki (a) tega dela, ali z njihovo kombinacijo, kot je npr. končna ali primarna energetska intenzivnost ali sektorska energetska intenzivnost.

Del 2

Splošni okvir za nacionalne akcijske načrte za energetsko učinkovitost

Nacionalni akcijski načrti za energetsko učinkovitost iz člena 24(2) zagotavljajo okvir za razvoj nacionalnih strategij za energetsko učinkovitost.

Nacionalni akcijski načrti za energetsko učinkovitost zajemajo pomembne ukrepe za izboljšanje energetske učinkovitosti in pričakovane/dosežene prihranke energije, tudi pri dobavi, prenosu in distribuciji energije ter rabi končne energije. Države članice zagotovijo, da nacionalni akcijski načrti za energetsko učinkovitost vključujejo vsaj naslednje informacije:

1. Cilji in strategije

— Okvirni nacionalni cilj povečanja energetske učinkovitosti za leto 2020, kot določa člen 3(1).

— Nacionalni okvirni cilj varčevanja z energijo iz člena 4(1) Direktive 2006/32/ES.

— Drugi obstoječi cilji povečanja energetske učinkovitosti, ki veljajo za celotno gospodarstvo ali posamezne sektorje.

2. Ukrepi in varčevanje z energijo

V nacionalnih akcijskih načrtih za energetsko učinkovitost so informacije o ukrepih, ki so bili sprejeti ali so načrtovani z namenom izvajanja glavnih elementov te direktive, in o ustreznih prihrankih.

(a) Prihranki primarne energije

V nacionalnih akcijskih načrtih za energetsko učinkovitost so navedeni pomembni ukrepi, sprejeti za zmanjšanje rabe primarne energije v vseh gospodarskih sektorjih. Za vsak ukrep ali paket ukrepov se navedejo ocene pričakovanih prihrankov za leto 2020 in prihranki, doseženi v času poročanja.

▼B

Kadar je mogoče, bi bilo treba navesti podatke o drugih vplivih/koristih ukrepov (zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, boljša kakovost zraka, ustvarjanje delovnih mest itd.) in proračun za njihovo izvajanje.

(b) Prihranki končne energije

Prvi in drugi nacionalni akcijski načrt za energetsko učinkovitost vključujeta rezultate o izpolnjevanju cilja glede prihrankov končne energije iz člena 4(1) in (2) Direktive 2006/32/ES. Če izračun/ocena prihrankov na ukrep ni na voljo, se navede zmanjšanje porabe energije na ravni sektorja zaradi (kombinacije) ukrepov.

Prvi in drugi nacionalni akcijski načrt za energetsko učinkovitost vključujeta tudi metodologijo merjenja in/ali izračuna, ki je bila uporabljena za izračun prihrankov energije. Če se uporabi „priporočena metodologija [1]“, bi moralo biti v nacionalnem akcijskem načrtu za energetsko učinkovitost to navedeno.

3. Posebne informacije v zvezi s to direktivo

3.1 Javni organi (člen 5)

Nacionalni akcijski načrti za energetsko učinkovitost vključujejo seznam javnih organov, ki so pripravili načrt za energetsko učinkovitost v skladu s členom 5(7).

3.2 Obveznosti energetske učinkovitosti (člen 7)

Nacionalni akcijski načrti za energetsko učinkovitost vključujejo nacionalne količnike, izbrane v skladu s Prilogo IV.

Prvi nacionalni akcijski načrt za energetsko učinkovitost vključuje kratek opis nacionalnega sistema iz člena 7(1) ali alternativnih ukrepov, sprejetih na podlagi člena 7(9).

3.3 Energetski pregledi in sistemi upravljanja (člen 8)

Nacionalni akcijski načrti za energetsko učinkovitost vključujejo:

(a) število energetskih pregledov, izvedenih v prejšnjem obdobju;

(b) število energetskih pregledov, izvedenih v velikih podjetjih v prejšnjem obdobju;

(c) število velikih podjetij na zadevnem ozemlju, pri čemer se navede število podjetij, za katera se uporablja člen 8(5).

3.4 Spodbujanje učinkovitosti ogrevanja in hlajenja (člen 14)

Nacionalni akcijski načrti za energetsko učinkovitost vključujejo oceno napredka, doseženega pri izvajanju celovite ocene iz člena 14(1).

3.5 Prenos in distribucija energije (člen 15)

V prvem nacionalnem akcijskem načrtu za energetsko učinkovitost in nadaljnjih poročilih, ki jih je treba pripraviti vsakih 10 let, se navedejo ocene možnosti za povečanje energetske učinkovitosti plinske in električne infrastrukture, izvedene v skladu s členom 15(2), ter ukrepi in naložbe za izkoriščanje teh možnosti, opredeljeni v skladu z navedenim členom.

[1] Priporočila o metodah meritev in preverjanja v okviru Direktive 2006/32/ES o učinkovitosti rabe končne energije in o energetskih storitvah.

▼B

3.6 Države članice v okviru svojih nacionalnih akcijskih načrtov za energetsko učinkovitost poročajo o ukrepih, ki so jih sprejele za omogočanje in razvoj odzivanja na povpraševanje iz člena 15.

3.7 Razpoložljivost sistemov kvalifikacij, akreditacij in potrjevanja (člen 16)

V nacionalnih akcijskih načrtih za energetsko učinkovitost so navedene informacije o razpoložljivih sistemih kvalifikacij, akreditacij in potrjevanja ali enakovrednih sistemih kvalifikacij za ponudnike energetskih storitev, energetske preglede in ukrepe za izboljšanje energetske učinkovitosti.

3.8 Energetske storitve (člen 18)

V nacionalnih akcijskih načrtih za energetsko učinkovitost je navedena internetna povezava do spletne strani, prek katere je mogoče dostopati do seznama ponudnikov energetskih storitev ali njim namenjenega vmesnika iz točke (c) člena 18(1).

3.9 Drugi ukrepi za spodbujanje energetske učinkovitosti (člen 19)

Prvi nacionalni akcijski načrt za energetsko učinkovitost vključuje seznam ukrepov iz člena 19(1).

▼B

PRILOGA XV

Korelacijska tabela

Direktiva 2004/8/ES	Ta direktiva
Člen 1	Člen 1(1)
Člen 2	Člen 1(1)
Člen 3, točka (a)	Člen 2, točka 30
Člen 3, točka (b)	Člen 2, točka 32
Člen 3, točka (c)	Člen 2, točka 31
Člen 3, točka (d)	Člen 2, točka 33
Člen 3, točki (e) in (f)	—
Člen 3, točka (g)	Člen 2, točka 35
Člen 3, točka (h)	—
Člen 3, točka (i)	Člen 2, točka 34
Člen 3, točka (j)	—
Člen 3, točka (k)	Člen 2, točka 36
Člen 3, točka (l)	Člen 2, točka 37
Člen 3, točka (m)	Člen 2, točka 39
Člen 3, točka (n)	Člen 2, točka 38
Člen 3, točka (o)	—
—	Člen 2, točke 40, 41, 42, 43 in 44
Člen 4(1)	Priloga II, točka (f), prva podtočka
Člen 4(2)	Člen 14(10), drugi pododstavek
Člen 4(3)	—
Člen 5	Člen 14(10), prvi pododstavek in Priloga X
Člen 6	Člen 14(1) in (3), prilogi VIII in IX
Člen 7(1)	Člen 14(11)
Člen 7(2) in (3)	—
Člen 8	Člen 15(5)
—	Člen 15(6), (7), (8) in (9)
Člen 9	—
Člen 10(1) in (2)	Člen 14(1) in člen 24(2), Priloga XIV, del 2
Člen 10(3)	Člen 24(6)
Člen 11	Člen 24(3)
—	Člen 24(5)

▼B

Direktiva 2004/8/ES	Ta direktiva
Člen 12(1) in (3)	—
Člen 12(2)	Priloga II, točka (c)
Člen 13	Člen 22(2)
Člen 14	—
Člen 15	Člen 28
Člen 16	—
Člen 17	Člen 29
Člen 18	Člen 30
Priloga I	Priloga I, del II
Priloga II	Priloga I, del I in del II, zadnji pododstavek
Priloga III	Priloga II
Priloga IV	Priloga VII
—	Priloga IX

Direktiva 2006/32/ES	Ta direktiva
Člen 1	Člen 1(1)
Člen 2	Člen 1(1)
Člen 3, točka (a)	Člen 2, točka 1
Člen 3, točka (b)	Člen 2, točka 4
Člen 3, točka (c)	Člen 2, točka 6
Člen 3, točka (d)	Člen 2, točka 5
—	Člen 2, točki 2 in 3
Člen 3, točka (e)	Člen 2, točka 7
Člen 3, točke (f), (g), (h) in (i)	—
—	Člen 2, točke 8 do 19
Člen 3, točka (j)	Člen 2, točka 27
—	Člen 2, točka 28
Člen 3, točka (k)	—
Člen 3, točka (l)	Člen 2, točka 25
—	Člen 2, točka 26
Člen 3, točka (m)	—
Člen 3, točka (n)	Člen 2, točka 23
Člen 3, točka (o)	Člen 2, točka 20
Člen 3, točka (p)	Člen 2, točka 21
Člen 3, točka (q)	Člen 2, točka 22
Člen 3, točki (r) in (s)	—
—	Člen 2, točke 24, 29, 44 in 45

▼B

Direktiva 2006/32/ES	Ta direktiva
—	Člen 3
—	Člen 4
Člen 4	—
Člen 5	Člena 5 in 6
Člen 6(1)(a)	Člen 7(8), točki (a) in (b)
Člen 6(1)(b)	Člen 18(3)
Člen 6(2)	Člen 7(1), (5), (6), (7), (9), (10), (11) in (12)
—	Člen 7(2) in (3)
Člen 6(3)	Člen 18(2), točki (b) in (c)
Člen 6(5)	—
Člen 7	Člen 17
Člen 8	Člen 16(1)
—	Člen 16(2) in (3)
Člen 9(1)	Člen 19
Člen 9(2)	Člen 18(1), točka (d), podtočka (i)
—	Člen 18(1), točke (a), (b), (c), (d), podtočka (ii), in (e)
Člen 10(1)	Člen 15(4)
Člen 10(2)	Člen 15(3)
—	Člen 15(7), (8) in (9)
Člen 11	Člen 20
Člen 12(1)	Člen 8(1)
Člen 12(2)	—
—	Člen 8(2), (3), (4), (5), (6) in (7)
Člen 12(3)	—
Člen 13(1)	Člen 9
Člen 13(2)	Člen 10 in Priloga VII, točka 1.1
Člen 13(3)	Priloga VII, točki 1.2 in 1.3
—	Člen 11
—	Člen 12
—	Člen 13
—	Člen 15(1) in (2)
—	Člen 18(2), točki (a) in (d)
—	Člen 21
Člen 14(1) in (2)	Člen 24(1) in (2)
Člen 14(3)	—

▼B

Direktiva 2006/32/ES	Ta direktiva
Člen 14(4) in (5)	Člen 24(3)
—	Člen 24(4) in (7) do (11)
—	Člen 22(1)
Člen 15(1)	Člen 22(2)
Člen 15(2), (3) in (4)	—
—	Člen 23
—	Člen 25
Člen 16	Člen 26
Člen 17	Člen 27
Člen 18	Člen 28
Člen 19	Člen 29
Člen 20	Člen 30
Priloga I	—
Priloga II	Priloga IV
Priloga III	—
Priloga IV	—
Priloga V	—
Priloga VI	Priloga III
—	Priloga V
—	Priloga VI
—	Priloga VII
—	Priloga XI
—	Priloga XII
—	Priloga XIII
—	Priloga XIV
—	Priloga XV